

brat

Francišek 2

Letnik XVIII (CXXIX) • marec - april 2008

USMILJENI SAMARIJAN

SESTRE KLARISE SE PREDSTAVIJO

VELIKONOČNO VOŠČILO PROVINCIALNEGA MINISTRA FRANČIŠKANOV

SKLIC DUHOVNEGA KAPITLJA FSR

DUHOVNE VAJE ZA FRANČIŠKOVE OTROKE

OBLJUBE FRAME

»Zakaj tvoja dekla
je bogaboječa, noč
in dan časti Boga
neba. Zdaj bi rada
ostala pri tebi, moj
Gospod.«

Lk 11,17

Kazalo

Franciškova duhovnost

4 Usmiljeni Samarijan

Naša evangelizacija

9 Reveži
10 Novice iz Benina
11 Mini misijon s. Cinzie
13 Napovednik dogodkov

Iz naših družin

14 Velikonočno voščilo
provincialnega ministra
franciškanov
15 Sestre klarise se predstavijo

FSR

20 Glasniki veselja in upanja
20 Bratje in sestre FSR se
predstavijo
22 Krajevno bratstvo FSR sv. Ožbalt
na Ptuj

Mlađi Frančišku

23 Obljube Frame iz »Štepanjca«
24 Duhovne vaje za Frančiškove
otroke v Kančevcih
25 Duhovne vaje za Frančiškove
otroke v Vipavskem križu

26 Malo o blondinkah in veliko o
služenju
26 Sklic kapitlja FO&FRAMA
26 Festival Frančiškovih otrok in
mladine

RAZVEDRILLO

28 Nagradna številčnica

Pravičnost in mir

29 Benedikt XVI.: Družina, človeška
skupnost in okolje
30 Potrjena intuicija papeža Pavla VI.
32 Posebni poročevalec v Združenih
narodih
33 Br. Louis Vitale in br. Jerry Zawada
v zaporu

Korenine in sadovi

34 Življenje sv. Frančiška

Sveta dežela

36 S »fičkom« v Sveto deželo
41 Srečanje ob Mariji na Brezjah
43 Muzikal Rebeka na Dunaju
44 Prijateljsko pismo naših dveh
članov
45 Darovi za šole
47 Romanje v Lurd ob 150-letnici

Naslovna slika

*Sestre klarise molijo in slavijo Boga z življenjem v popolnem uboštvu, pokorščini in čistosti,
Bogu pa so obljubile tudi življenje v strogi klavzuri.*

Revija Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, v Ljubljani, Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana, www.ofm.si/zb/

Člani uredniškega odbora: br. Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik), br. Mihael S. Vovk OFM (Franciškova duhovnost), br. Peter Skoberne FSR (naslovnica), br. Krizostom Komar OFM in s. Ana Slivka FMM (Naša evangelizacija), br. Metod in s. Mateja Trajbarič FSR (FSR), br. Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo), Igor Pigac FRAMA (Mlađi Frančišku), br. Stane Zore OFM (Pravičnost in mir), br. Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige), br. Peter Lavrih OFM (Sveta dežela).

Oprema: Aleš Porenta. **Oblikovanje in priprava:** Salve d.o.o., Ljubljana.

Tisk: Povše, Povšetova 36a, Ljubljana.

Naslov uredništva: Ul. Vita Kraigherja 2, SI-2000 Maribor; tel.: 02/22 85 113 ali 041 778 456;
e-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; **faks:** 02/22 85 112. Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na *Narodni svet FSR Slovenije*, TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; pri plačilu se sklicujte na **00 700-08**.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Krepko smo že zakorakali v postni čas in vedno bliže je Velika noč. V času priprave na velikonočne praznike, nam bo še kako prav prišlo razmišljanje o usmiljenem Samarijanu. Čemu vsemu se moramo odpovedati, da smo lahko bližnji drugemu?

Postni čas ni namreč samo v odpovedi, ampak je predvsem priložnost, da se odločimo za več dobrega, za več sočutja, za več ljubezni ...

Samo na tak način bomo prepričljivi v svoji krščanski drži in bomo mnogim v spodbudo in kašipot k Bogu. Postni čas je priložnost, da s svojim zgledom in načinom življenja postanemo misijonarji.

Nekateri pa vse svoje življenje preživijo v korenitejšem odnosu z Bogom. Sestre klarise neprestano, noč in dan, slavijo Gospoda in mu prepevajo psalme. Kako konkretno poteka življenje pri njih, si lahko preberete v prispevku o njih.

Forma vitae oz. način življenja bo tudi glavna tema duhovnega kapitlja FSR, ki se bo od 11. do 13. aprila odvijal v Kančevcih, kjer bodo spregovorili o apostolatu bratov

in sester FSR. Svoja doživetja v 60-ih letih obljub FSR pa je z nami podelila tudi s. Fanika Černe.

Obljubljeni pa so tudi mladi - Frančiškova mladina iz Ljubljane - ki so svojo zavezo z Bogom obnovili ob Bohinjskem jezeru. Odnos do Boga so krepili tudi Frančiškovi otroci, ki so se v vseh treh regijah zbrali na duhovnih vajah.

Kakor je treba zorati njivo, da more obroditi veliko sadov, tako moramo tudi mi sami poskrbeti za primerno držo, ki nam bo pomagala zrasti v odnosu do Boga. ■

Vse dobro!

br. Janez Papa

Velikonočno roščilo

*Vrem bralkam in bralcem
revije Brat Francišek želim,
da bi seme božje besede
v njih obrodilo veliko sadov!
Mir vrtalega Kristusa
naj vas osrči in opogumi,
da boste mogli slediti
zgledu njegove ljubezni in usmiljenja
ter biti mnogim v spodbudo!*

uredništvo revije BF

Usmiljeni Samarijan (Lk 10,25-37)

- ²⁵ Tedaj je vstal neki učitelj postave, in da bi ga preizkušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?«
- ²⁶ On pa mu je dejal: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?«
- ²⁷ Ta je odgovoril: »*Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.*«
- ²⁸ »Prav si odgovoril,« mu je rekel, »to delaj in boš živel.«
- ²⁹ Ta pa je hotel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?«
- ³⁰ Jezus je odgovoril: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli.
- ³¹ Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo.
- ³² Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo.
- ³³ Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil.
- ³⁴ Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj.
- ³⁵ Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.«
- ³⁶ Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?«
- ³⁷ Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!«

Opis in zgradba evangelija po Luku:

Simbol svetega Luka je vol. Kaj nam to pove o njem? Predvsem to, da se evangelij začne z judovskim templjem, kjer je bila ena od glavnih dejavnosti darovanje Bogu, in vol je bila daritvena žival. Hkrati pa ta vol nakazuje, da bo cel evangelij pisan v luči Jezusove daritve na križu, ko se nas je usmilil in namesto nas za naše grehe daroval svoje življenje.

Evangelij po Luku je po opisanih dogodkih Jezusovega življenja precej podoben prvima dvema evangelijema, vendar pa ima nekaj značilnosti, ki ga naredijo še posebej simpatičnega. Izročilo trdi, da je bil Luka po poklicu zdravnik, torej je bil še posebej pozoren na vse bolne, uboge, majhne, zaničevane, trpeče. Poleg tega naj bi v prostem času slikal, kar pomeni, da je njegov evangelij zelo slikovit. In

res, če se poglobimo v Lukov evangelij, lahko dogodke kar vidimo, tako živo so opisani.

Poleg tega pa so nekateri dogodki in prilike napisane samo v njegovem evangeliju in to so predvsem dogodki, ki govorijo o božji ljubezni in usmiljenju do ubogih, o odpuščanju, o ozdravljenju, o spoštovanju tujcev, ... Da bi se lažje spomnili: obuditev mladeniča iz Naina, ki ga Jezus vrne njegovi materi - vdovi; pripoved o grešnici, ki je Jezusu s solzami umivala noge, mu jih poljubljala, brisala z lasmi in maznila z dragocenim oljem; prilika o izgubljenem in najdenem sinu oz. o dobrem očetu; primer razbojnika, ki se spreobrne na križu in pohiti z Jezusom v raj; pa še mnoge druge. Med temi posebnimi odlomki je tudi prilika o usmiljenem Samarijanu.

Okvir odlomka:

Najprej, kdo so bili Samarijani in zakaj so pri Judih tako zaničevani in osovraženi? Ko je prišlo do delitve velikega Salomonovega kraljevstva na severni in južni del, je severno - Izraelsko kraljestvo živelo dovolj grešno, da je propadlo. Takrat so se pripadniki izvoljenega ljudstva pomešali z drugimi narodi in s tem prevzeli tudi njihove bogove, hkrati pa so imeli še »starega Boga«. Ne samo, da niso bili pravoverni, celo to so naredili, da so že imeli pravo vero pa so jo zavrgli. In to je bil glavni razlog zaničevanja s strani pravovernih Judov.

Odlomek spada v tisti del, ko Jezus potuje proti Jeruzalemu, kjer bo dopolnil svoje poslanstvo. Malo pred našim odlomkom je pripoved, kako neka Samarijska vas noče sprejeti Jezusa in zato želita Jakob in Janez, da nanje pade ogenj z neba in jih pokonča, Jezus pa je z njimi usmiljen.

V okviru spada tudi vprašanje, zakaj je Jezus priliko sploh povedal. Neki učitelj postave ga je preizkušal in spraševal, kaj naj stori, da doseže večno življenje. Jezus mu je za odgovor povedal, pravzaprav je njemu samemu dal, da je povedal, največjo zapoved: Ljubi ... ! Tukaj moramo biti pazljivi, ker ima pripoved več nivojev. Eden je tisti bolj povrhnji, ko Jezus pač odgovori na zastavljeno vprašanje in to zelo dobro odgovori, tako da pismouku kar zapre usta, ko so v enem stavku povzete vse zapovedi Stare zaveze. Hkrati pa je ta Jezusov odgovor veliko globlji, v njem namreč pripoveduje o temeljni drži človeka in o življenjskem programu vsakega izmed nas.

Kaj pomislimo ob odlomku oz. kaj je tista prva razlaga, ki smo je vajeni že od majhnega:

Prilika vsebuje usodni refren »in šel je po drugi strani mimo«. V tem je zajeta vsa žalost človeštva, namreč da ljudje kar naprej hodimo drug mimo drugega in se ne zmenimo za bližnjega, da smo brezbrizni. Na vprašanje o bližnjem odgovarja Jezus jedrnato in neoporečno: ne duhovnik in ne levit, marveč Samarijan - tujec in krivoverec - prepozna bližnjega (ta *prepozna* je mišljen v tistem globljem pomenu - ima odprte oči za tistega, ki ga potrebuje). Podcenjevanji in zaničevani Samarijan se je osebno zavzel za reveža, ki je padel med razbojnike. Ni organiziral dobrodelne akcije temveč je sam po svojih močeh pomagal. Pomagal je takoj in ne kakor večina ljudi, ki nikoli ne pomaga. Vsak pravi kristjan bi moral doumeti vlogo Samarijana do bližnjega. Ni bistven način pomoči, temveč to, da ni šel mimo, da je bil sposoben sočustvovanja, da si je upal ostati tam zraven, tudi če še enkrat pridejo razbojniki.

Za primer si pogledjmo umirajočega človeka in njegove svojce: vsi se pred njim delajo korajžne, ga opogumljajo, na skrivaj pa se bojijo in jokajo. In tudi bolnik se zato mora delati močnega in pogumnega. In tako hodijo drug mimo drugega. Vse kar bi oboji potrebovali oz. vse, kar bi v resnici potreboval tisti bolnik je to, da bi nekdo vzdržal ob njem tudi v obupu, v strahu, v bolečini, ... da ga ne bi tolažili ampak bili ob njem, da ga ne bi prepričevali, češ saj bo še vse dobro, ampak skupaj z njim nosili strah, da mu ne bi vliвали lažnega upanja, ampak skupaj z njim gledali resnici v obraz.

Podoben je primer majhnega otroka, ki svoje starše kar naprej sprašuje vsemogoče stvari in to samo zato, da ve, da so tam...

Še drug vidik odlomka:

Nikakor ne smemo pozabiti še druge razlage, ki je dejansko prva in nam hkrati pomaga zaživeti zgoraj opisano. Izvoljeno ljudstvo in hkrati vse človeštvo je na poti

svojega iskanja Boga padlo v roke razbojnikov - greha, ki nas tepe in oropa večnega življenja in vse stvarstvo zdihuje v koprnenju po Odrašeniku. Niti božje zapovedi niti samo bogoslužje niso mogli odvzeti teže greha (to sta duhovnik in levit, ki gresta mimo), šele Jezus Kristus, ki ga njegovi niso prepoznali in sprejeli in so ga torej imeli za tujca - Samarijana, je človeštvu izmil rane, mu jih razkužil in oskrbel, ga posadil na svoje živinče in poskrbel zanj. Nekaj tega nosi v sebi tudi mozaik p. M. I. Rupnika, ko imata revež in Samarijan podoben obraz in ko se ne moremo odločiti, kdo pravzaprav nosi koga... Meni se zdi bistveno, da vemo, da smo bili mi tisti, ki smo najprej izkusili odrešenje in zato lahko slišimo Jezusove besede: »Pojdi in ti delaj prav tako!«

Kaj je bistveno vprašanje odlomka?

Kaj je bistveno vprašanje življenja? Postavljati bistvena vprašanja, pomeni iskati in najti bistvene odgovore. Ko je pismouk spraševal, kaj naj stori, da doseže večno življenje, se iz sobesedila zdi, da sploh ni vedel, kako bistveno stvar sprašuje. In Jezus mu pravzaprav sploh ne odgovarja naravnost, temveč mu razlaga o človeku, ki je padel med razbojnike. Ali to pomeni, da bomo dosegli večno življenje le, če bomo usmiljeni Samarijani do vsakega v vsakem času? Pravzaprav bi to pomenilo, da se lahko odrešimo sami, le če smo dovolj pridni, pozorni in dobri. Vendar je ta princip samo-odrešenja herezija (krivoverstvo). Jezus vodi pismouka do vprašanja odnosa. Če bi učitelja postave postavili v kontekst modernega človeka, bi se mu pravzaprav izkristaliziralo tole vprašanje: »Kako najti odnos, v katerem ne bomo več čutili osamljenosti?« In Jezus pravi, naj se mu pustimo objeti v svoji ranjenosti, on bo poskrbel za nas in ko bomo vedeli, kako zelo nas ljubi, ne bomo nikoli več osamljeni, ampak bomo tudi sami lahko postali bližnji drugim.

Zgled sv. Franciška:

Vsem je znano, da je bil sv. Francišek velik oznanjevalec božjega kraljestva, da se je ob njem spreobrnilo ogromno ljudi, da je praktično vse življenje prebil v oznanjevanju. Znano je tudi, da je svoje telo do onemoglosti (iz)mučil s postom in pokoro, da je cele mesece prebil v ledeno mrzli votlini, kjer je spal na skali in ni nič jedel. Znano je, kako je ponoči vstajal in jokaje molil, da Ljubezen ni ljubljena. O njegovem življenju tudi vemo, da so ga močno zaznamovali gobavci. Že ob spreobrnjenju se je eden bistvenih obratov zgodil prav ob srečanju z gobavcem. Francišek je najprej pobegnil, potem pa se je vrnil, nesrečneža poiskal, ga objel in poljubil in mu dal v dar zlatnik. Druga znana pripoved je o gobavcu, ki je bil jezen na ves svet zaradi svoje bolezni in te jeze so bili deležni vsi okrog njega. Ko so se bratje pritožili Francišku, se je le-ta odločil, da bo sam stregel odurnemu gobavcu. S svojo ljubeznijo in potrpežljivostjo ga je pridobil in spreobrnil. Legenda pravi, da ga je ozdravil na telesu, še bolj pa na duši. Lahko bi rekli, da mu je postal »samarijansko« blizu.

Postavi se vprašanje, od kod Francišku ta »nora« moč? Gotovo da iz tesnega odnosa z Bogom. Vendar nas bolj zanima, kako je do tako tesnega odnosa prišlo? Eno dejstvo gotovo drži: samo tam, kjer je velik greh, je velika potreba po odrešenju in edino tam so naša odprta vrata za Boga!

Lahko si predstavljamo, da Francišku v življenju ni nikoli ničesar manjkalo - niti denarja niti prijateljev. In Franciškov greh je greh hedonističnega življenja. Nikoli mu ni nič manjkalo in v tem je užival in to je do konca izkoristil. Vendar je v sebi ostajal prazen, nekaj bistvenega mu je vendarle manjkalo. Ko je doživel, da mu niti prijatelji niti bogastvo ne morejo napolniti te praznine, je šel na vojno, da bi z viteškim načinom življenja zapolnil praznino svoje duše - pa je bil tudi tam razočaran.

To je en del Franciškovega greha, drugi pa se je odprl ob pogledu na reveže tistega

časa. Zdi se, kot da je krivdo sistema, ki pač ni poskrbel za uboge, vzel nase, da je to vzel kar kot osebni greh. Da ni poskrbljeno za reveža, je bil Francišku velik izziv. Najbolj ga je pretreslo, da ima on vsega dovolj, človek ob njem, ki je enako star kot on, ki ima enako telo kot on, ki ga Bog enako ljubi kot njega, pa trpi in gine od lakote, mraza, bolezni. Od kod ta razlika? Bog je vendar z enako ljubeznijo ustvaril oba.

Lahko rečemo, da je padel v globoko depresijo in samo božje odpuščanje in ljubezen sta ga mogla rešiti obupa. Ko pa je enkrat doživel, da se Bog sklanja k njemu, nevrednemu grešniku, ni bilo konca radoradne ljubezni do vseh ljudi na svetu.

Zgled sv. Elizabete:

Tudi v Elizabeti Ogrski dobimo dober zgled. Ob vsem premoženju, ugledu in visokem položaju, ki ga je imela in poleg tega še ob ljubezni in podpori svojega moža, se s tem ni zadovoljila. Niti skrb za tri otroke je ni odvrnila od dela za uboge njenega časa. S tem je celo tako »pretiravala«, da so mnogi govorili, da je nora. Iz njenega življenja je znano, da je celo skrivaj odnašala hrano iz hiše, ker so mnogi nasprotovali njenemu početju. Ko jo je tako enkrat »zasačil« mož in jo vprašal kam hiti in kaj skriva pod plaščem, mu je z iskrenim pogledom rekla, da naj le pogleda in v tistem hipu se je zgodil čudež - pod plaščem ni imela več hrane pač pa šopek vrtnic. Ko ji je mož umrl in je ustanovila bolnišnico za revne in zavetišče za uboge, se je sama večkrat dnevno ustavila

tam in skrbela za najbolj uboge: sama jih je umivala, hranila, previjala jim je rane, jim delila zdravila in delala vsa najnižja dela - in kdor med nami je vsaj enkrat poskušal negovati bolnega svojca, natančno ve, kako težaško delo je to (ne samo počistiti iztrebke za drugimi, pač pa tudi dvigovanje, prenašanje, vzdržati strah bolnika, njegove muhe, biti vedno na razpolago, ...). In na koncu koncev je v resnici delala čez vse meje - razdala je namreč vse imetje, pustila otroke in načela svoje zdravje.

Tudi pri njej se pojavi vprašanje, kako ji je to uspelo oz. kje je dobila to veliko moč in voljo? Kot pri Francišku bi morali tudi pri njej iskati tisti greh, ki bi lahko postal vstopno mesto za božjo bližino. Pa ga ne bomo našli na tak način, ker se je Elizabete dotaknil »greh« drugih - ona je nosila posledice (rane) greha drugih. V čem je ta »greh«?

Iz njenega življenja je znano, da je pri starosti štirih let praktično izgubila starše, takrat so jo namreč z vso slovesnostjo prepeljali na grad njenega zaročenca in od takrat ni nikoli več videla svoje mame, očeta pa le še enkrat po dolgih letih. Najbrž si ne moremo niti predstavljati kaj to pomeni za tako nežno starost. Lahko pa smo prepričani, da je to eno največjih uboštrev, kar jih je. V himni, ki se moli ne Elizabetin god, pojemo prav to: ker je mlada izgubila lepi dom, je mogla imeti sočutje z reveži brez doma. Svojo največjo ranjenost in pomanjkanje je obrnila v svoje najboljše izkustvo in moč in ... postala svetnica. Iz svojega najglobljega pomanjkanja je naredila svoj največji zaklad. Predstavljamo si lahko, da ji nikoli nihče ni mogel nadomestiti tistega umanjkanja staršev in doma - niti prijazni starši moža, niti njen mož, niti ljubezen njenih otrok. To umanjkanje je vedno nosila s sabo. Si pa predstavljamo, da ga je odprla in podarila Bogu in On ga je napolnil po svoje. Dovolila mu je, da je postal njen bližnji v njeni največji ranjenosti in ona je mogla biti blizu vsem revežem, bolnikom in brezdomcem.

Kaj pa mi?

Primer iz knjige *Pisma izkušenega hudiča* pripoveduje, da je neko starejšo gospo skrbelo za njeno skromnost in se je zelo trudila v to smer - ker sta ponižnost in skromnost materi vseh čednosti. Na zajtrk je hodila v majhno kavarno, kjer je bilo navadno veliko gostov. Ko ji je natakarica prinesla dober in obilen zajtrk, se ji je gospa iz srca zahvalila, potem pa ji je v svoji skromnosti velela, naj polovico hrane kar odnese, ker to je pa res preveč zanj. Izkušen hudič, ki je na primerih poučeval svojega učenca pravi, da je ta gospa že njihova in sicer zato, ker je v skrbi zase pozabila na bližnjega. Pa četudi le na natakarico, ki je tisto jutro z največjo hitrostjo stregla zahtevnim gostom. Ni bila sposobna videti, da je zaradi njene skromnosti morala enkrat več v kuhinjo in nazaj...

Vprašanja za razmislek:

- Ali sem že našel svoje grehe in se pustil v njih objeti?
- Ali sem se soočil s svojimi ranami in jih do konca izjokal na božjem ramenu?
- Ker sprejeti tisto svoje »najslabše« pomeni osvoboditi se vsega zunanjega in najti svoje dostojanstvo v božjih očeh. Sprejeti tisto najslabše dejansko pomeni, da postanemo bližnji sami sebi, da se končno objamemo in se imamo radi takšne kot smo, ker nas ima ravno takšne rad tudi naš Stvarnik.

»Kajti ljubiš vse, kar je, nič od tega, kar si naredil, ti ni zoprno, saj tega, kar bi sovražil, ne bi bil ustvaril. In kako bi kaj moglo obstajati, ako ti ne bi hotel, in kako bi se moglo obdržati, česar ti ne bi poklical? Toda ti prizanašaj vsemu, ker je tvoje, Gospodar, ljubitelj življenja« (Mdr 11,24-26).

Sprejeti tisto najslabše pomeni, da dovolim Bogu, da je moj Samarijan. Moja izkušnja je, da mi Bog prav pušča odprto kako rano in da me prav noče ozdraviti kakšnega greha, samo zato, da koprnim po njegovi bližini (kot stranski učinek pa pride zraven ponižnost in globlje razumevanje drugih). Tako kot je rekel sv. Pavlu, ki ga je prosil, naj mu odvzame trn v mesu, satanovega sla, ki ga bije: »Dovolj ti je moja milost! Moč se dopolnjuje v slabotnosti!« (2 Kor 12,9)

- Ko sem spraševala, če ste že našli svoje grehe in rane, upam, da niste preslišali tistega bistvenega in se pustili v njih objeti ... Ni namreč bistvena zazrtost v naše polomije, pač pa zazrtost v Boga! Moj spovednik vedno rad pove primer o menihu, ki je živel bolj zanikrno in veliko grešil, vendar je potem po vsakem grehu goreče molil. Pa je prišel hudič in se zgražal, kako lahko naredi kaj takega. Pa je odgovoril: »Ravno sedaj potrebujem svojega Odrešenika!« To se je hudiču tako zamerilo, da ga je pustil v miru.
- Pa pogledjmo še nekoliko širše. Ne vem sicer, kako vi doživljate ta vaš tretji red, bom pa naslovila čutenje mnogih v Cerkvi. Kje in v čem je identiteta Franciškovnega svetnega reda? Kaj je tisto, v čemer se vi sami prepoznate v tem stanu in kaj je tisto po čemer vas lahko prepoznajo drugi? Ali ste se že pustili objeti Bogu tudi v tem stanju tlenja? Ali ste mu dovolili, da vam da »novo« poklicanost? Tako, kot so o Elizabeti mnogi govorili (eni slabo drugi občudujejo - to niti ni pomembno), kje kdo danes kaj govori o FSR-ju?! Ne zazrtih v svojo majhnost / neuspešnost / preplašenost / tlenje / ... pač pa zazrte v Boga vas pošiljam.

Predavanje s. Tatjane Lukner MSF
ob dnevu Franciškovne duhovnosti v Slovenj Gradcu.

Reveži

»Reveže boste imeli vedno med seboj,« je zagotovil Jezus. Nihče in nikjer na svetu danes ne more zanikati te dve tisočletji stare resnice.

V župnišču se dnevno ustavljajo, v glavnem moški, ki iščejo podporo za preživetje. Med njimi niso samo Brazilci, Surinamci, Haitčani ... so tudi domačini kreolci ... za nekatere vem, da imajo socialno podporo, a največ je takšnih, ki so prišli, »ne da bi vedeli, da so prestopili neko mejo«, zato so neobstoječi v knjigah popisov prebivalcev, neobstoječi, dokler jih policija ne popiše in ...

V cerkvi smo imeli kraje, ki se vlečejo že dve leti. Ponavlja se isti scenarij. Oseba zleze na stransko streho in skozi zidno odprtino se spusti po stebri na tla. Sledi so očitne. Z železnimi pregradami so zaprli odprtine ... strošek je znesel 2.300 €. Nočni obiski in kraje so se nadaljevali. Zazidali smo še zadnje možne odprtine, ki bi dovolile vhod človeške osebe ... pa kljub temu. Na policiji smo oddali več kot deset pritožb, vendar so ostale mrtva črka.

Lani novembra je eden od mojih rednih obiskovalcev rekel, da je videl moškega in ga celo prepoznal, ko je ob treh zjutraj prišel iz cerkve pri stranskih vratih. Šel sem na policijo, prijavil krajo, povedal ime osumljenega in ime priče. Tudi ti podatki niso bili dovolj, policija je ostala pasivna. Najel sem celo nočnega čuvaja, a po tednu dni sem opustil nočno straženje, bilo je finančno pretežno 50 € za noč.

Za Božič je gospa Nana prinesla s svojega potovanja - romanja po stopinjah sv. Pavla - zelo lepo preprogo za kapelico Rešnjega Telesa. Kupila jo je na Malti. Ni bila dolgo pred tabernakljem. V noči Epifanije (6. januar - Gospodovo razglašenje ali Sv. trije kralji) smo imeli ponovno nočni obisk s

katerim je odšla tudi preproga. V nedeljo sem »izlil« svojo nejevoljo in razočaranje nad pasivnostjo policije, ki toliko časa ne ukrepa, kljub podatkom osumljenega in očividca, ki je bil pripravljen pričati.

Ali je bilo to negodovanje, ki so ga potrdili vsi farani z menoj vred, kaplja v kozarec, ne vem, vsekakor po dveh dneh so nam prinesli del ukradenih stvari ... preproge (5), vaze ...

Kakšen je bil torej sistem kraje? Tisti, ki ga je videl iti ponoči iz cerkve moj znanec, je avtor vseh krajev. Je že dolgo znan policiji in ima že kar nekaj zapisov v policijskih arhivih. Čudil sem se pa, da so stvari bile uskladiščene in ne že prodane. Mož je stvari zastavljal pri prodajalki mamil.

Ker nikoli ni imel denarja, da ji plača mamila, so zastavljene stvari čakale. Policija je prišla na sled ne samo tatiču, ampak tudi prodajalcem mamil. Vsi so v glavnem domačini, kreolci.

In kaj imajo moji reveži s temi verižnimi krajami v cerkvi? Eden gotovo, tisti, ki je videl tatiča, kaj pa drugi? Od dneva, ko je policija stopila v akcijo in stopila na prste nočnemu obiskovalcu cerkve in prodajalki mamil, prihajajo v župnišče kar v procesiji vsi, ki prosijo pomoč, rekoč, da je njihova zasluga, da so krivci kraje za zapahi. Zgle-da, kot da so neke vrste korporacija in da velja pravilo »eden za vse, vsi za enega«. Celo od faranov sem slišal reči, da sedaj vsi berači zahtevajo nagrado ob tako učinkoviti akciji.

Posebno zahteven glede nagrade je Srabes, ta, ki me je še ne dolgo tega res presenetil. Ob vhodu v župnišče je soba, ki služi za goste, a imam tam tudi pralni stroj. Nekega jutra nisem našel ključa sobe, ki je vedno visel v dnevni sobi. Seveda ostane ključ večkrat tudi čez noč v vratih. Vzel sem šop starih ključev in poskušal odpreti, a sem opazil, da je ključ v vratih z notranje strani. Vprašal sem, kdo je notri, mislil sem, da je prišel ponoči sosedov župnik in se je ulegel, ne da bi me budil. Ko so se vrata odprla, sem pred seboj videl Srabesa. Presenečen sem ga vprašal, kaj počne tam, on pa mi je odvrnil, saj nisem nič vzel ... kljub temu, da je imel oblečene moje hlače in majico, ki jo je p. Janez Papa delil ob svoji novi maši. No ja, sem si rekel, dobro, izbral si je ta pravo, s simbolom Asiškega ubožca.

Tudi te stvari sestavljajo tkivo našega vsakdanjika in nam pomagajo, da se počlovečimo, da tudi v nas postane božja beseda meso.

Božič je za nami, novo leto tudi, zato želim vse najboljše in zvrhano mero božjega blagoslova prav vsem bralcem Brata Franciška.

p. Hugo Delčnjak,
mistijonar v Francoski Gvajani

Novice iz Benina

Še kakšna novica iz ponovno vročega Natitingouja na S. Benina:

»Dan je bil nabito poln, sedaj se vse skupaj umirja.

Sprejeli smo postulanta, ki bo ostal z nami ves mesec februar. Upam, da se bo lepo vživel in se bo dobro počutil.

Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo celodnevno čaščenje Gospoda v Najsvetejšem. Vedno dobimo veliko milosti za nas vse.

Vesel sem bil, ker so katehumeni tretjega letnika med zadnjo adoracijo lepo prišli in smo bili v tišini z božjo besedo v roki pred Gospodom in z Njim.

Svobodno so izrazili svoje zahvale in prošnje Gospodu.

Zelo lepe so bile tudi skupne pété večer-nice, pri katerih je bilo poleg odraslih tudi precej mladih.

Jutri pa bom skupaj s sodelavci šel novi izkušnji naproti: z zaporniki v državnem za-poru bomo obhajali sv. mašo ob začetku po-

stnega časa in za šest katehumenov slovesni prehod v drugo leto katehumenata...«

Najlepše pozdrave in stalno povezanost v molitvi, ki odrešuje in dela čudeže. Lepota iste vere in Cerkve, lepota življenja z Gospodom naj nas osrečuje in dviga ves postni čas, povsod in vedno...

Vdani in hvaležni p. Pepi Lebreht,
misijonar v Beninu

Mini misijon s. Cinzie

Cinzia je mlado italijansko dekle, ki se je odločilo za hojo za Kristusom v Inštitutu Frančiškank Marijinih Misijonark. Kot vse novinke tega misijonskega reda je tudi ona odšla na svojo prvo »mini misijonsko izkušnjo«. Kraj njenega trimesečnega misijona je bila, verjemite ali ne, Ljubljana! Tukaj je nekaj vtisov, ki jih je zapisala ob svojem odhodu iz Slovenije.

O SLOVENIJI: v Sloveniji sem bila prvič. Ljubljana se mi zdi zelo mirna in varna, v primerjavi z Rimom. Sicer pa sem se včasih, ko sem opazovala lepote Slovenije in majhne hiše na gričih, počutila kot v pravljici.

O SKUPNOSTI: v skupnosti na Mirju me je najbolj nagovorila naša mednarodnost. Zakaj? Zato, ker je mednarodnost v nasprotju z učinkovitostjo. Veliko več časa porabiš, da se zmeniš eno stvar, kadar so ljudje iz različnih kultur in govorijo različne jezike. Vendar mi mednarodnost prinaša veliko veselja in je zame zelo močno in vidno znamenje edinosti. Ravno preko mednarodnosti sem čutila kako me Gospod

vabi, da v različnosti drugih odkrijem Njegovo povabilo za mojo osebno rast.

O MISIJONU: sem so me poslali na trimesečno »prakso«. Moj misijon tu je bil zelo preprost: živeti s sestrami življenje v skupnosti in odkrivati njihov misijon. Vsak teden sem šla s s. Cirilo v Zavod za osebe z motnjami v duševnem razvoju, s s. Mojco sva hodili v azilni dom, s s. Tereso pa sva preko Vincencijeve zveze dobrote misijonarili pri brezdomcih.

O SLOVENŠČINI: govorim italijansko, angleško in francosko, s slovenščino pa sem se prvič srečala meseca oktobra, ob prihodu v Ljubljano. Nepoznavanje jezika dežele, kamor sem bila poslana, me je pripeljalo do zelo globoke izkušnje uboštva in ponižnosti. Istočasno sem odkrila, da je ko-

munikacija možna tudi brez besed. Ampak samo, če je moje srce odprto za poslušanje src mojih bližnjih!

O FMM: ta red sem izbrala, ker je misijonski. Sestre smo razpoložljive do konca in nimamo enega točno določenega poslanstva. Hočem reči, da nismo samo za bolne in ostarele ali samo za vzgojo. Naša karizma je zelo široka! In še nekaj je, kar imam zelo rada že od samega začetka. To je vsakodnevna adoracija v tišini... Rodovitnost mojega misijona je odvisna od mojega odnosa z Bogom in sestrami, ki mi jih Bog daje.

NAJLEPŠA IZKUŠNJA: vsaka skupnost FMM ima Svetopisemsko ime. Skupnost v Ljubljani nosi ime *Emavs*. Deset dni po prihodu v Slovenijo sem hudo zbolela. Moja misijonska izkušnja se je začela z okuša-

njem moje fizične slabosti in mojih meja. Gospod me je vabil, da bi pozabila nase in bila pozorna na sestre poleg mene. In glej, počasi sem začela odkrivati razpoložljivost vsake izmed njih. Kljub vsemu delu in obveznostim, so si v dneh moje boleznì vzele čas zame, me stregle in negovale.

Odkrila sem, da mi je Gospod res dal živeti izkušnjo dveh učencev, ki sta Jezusa prepoznala po lomljenju kruha. Da, v teh

treh mesecih sem živela to, da ste z mano »lomile« vaš vsakdanji kruh. »Kruh« vaše pozornosti do mene, »kruh« vašega časa, vaše energije...

V tem trenutku pred odhodom imam pred očmi veliko obrazov, kajti veliko je oseb, ki so me sprejele z nežnostjo in domačnostjo. Hvala!!

s. Cinzia Mazala, novinka fmm

Prevod in fotografije: s. Ana Slivka, fmm

Napovednik dogodkov

- 29. februar - 2. marec 2008: duhovne vaje za študente (Sveta Gora) - bratje frančiškani in manjše sestre
- 29. februar - 2. marec 2008: duhovne vaje za Frančiškovo mladino (Strunjan)
- 29. februar - 9. marec 2008: misijon v Grosupljem in v Policah pri Grosupljem, bratje kapucini
- 1. marec 2008: dan odprtih vrat, v nekaterih samostanih bratov frančiškanov, kapucinov in minoritev ter nekaterih ženskih redov
- 4.-5. april 2008: Klarin dan mladih (Nazarje)
- 11.-12. april 2008: duhovni kapitelj FSR (Kančevci)
- 11.-13. april 2008: Kako živimo bratje?, bratje kapucini (Vipavski križ)
- 13. april 2008: srečanje narodnega sveta FO in FRAMA
- 18.-20. april 2008: Naveza velikodušnosti - bratje kapucini (Kančevci)
- 18.-20. april 2008: duhovne vaje za dedke in babice - bratje kapucini (Kančevci)
- 26.-30. april 2008: romanje v Assisi za družine - bratje kapucini
- 28. april - 2. maj 2008: kolesarjenje Frančiškove mladine
- 1.-4. maj 2008: romanje frančiškanskih župnij v Assisi
- 3. maj 2008: festival Frančiškovih otrok + narodno srečanje FSR
- 19. maj 2008: začetek prijav na Frančiškov tabor 2008, bratje frančiškani
- 23.-25. maj 2008: Sama, sam z otroki: srečanje za razvezane, bratje kapucini (Kančevci)
- 30. maj-1. junij 2008: kapitelj FO in FRAMA (Piran)
- 14. junij 2008: srečanje frančiškanskih ministrantov (Sv. Trojica)
- 20.-22. junij 2008: priprava animatorjev na Frančiškove tabore 2008 (Sveta Gora)

Velikonočno voščilo provincialnega ministra frančiškanov

Velika noč 2008

Papež Janez Pavel II. je v svoji posinodalni apostolski spodbudi »*Posvečeno življenje*« 25.3.1996 izpostavil nekatere novosti Bogu posvečenega življenja, ki so bile v preteklosti v teologiji, duhovnosti in askezi o redovnem življenju nekoliko zapostavljene oziroma spregledane. Med te novosti spada na poseben način *velikonočna razsežnost Bogu posvečenega življenja*, iz katere izhajajo vse oblike nove evangelizacije oziroma misijonsko poslanstvo Cerkve; ta pa spada, ne glede na naravo redovne karizme, k bistvu vsake redovne ustanove ter pomeni srce vsakršnega posvečenega življenja (PŽ 25). Naše življenje ni le hoja s križem za križano Ljubenzijo in uresničevanje raznih oblik askeze

oziroma »*duhovnega boja*«, ki je nujno potreben za pristno napredovanje v svetosti in za obvladovanje naše človeške narave (PŽ 38; *Znova začeti pri Kristusu*, 19.5.2003, št. 27), temveč so naše osebno življenje in naša bratstva pričevanja *velikonočne skrivnosti*. Božji Sin, ki se v trpljenju in smrti pokaže človeškim očem kot razobličen, zavržen in zapuščen od vseh, ponižan do skrajnosti, mož bolečin, tako da »ni imel ne podobe in ne lepote in bil kakor tisti, pred katerim zakrivajo obraz« (Iz 53, 2-3), je prav na križu v polnosti razodel svojo lepoto, moč božje ljubezni in odrešenja: »*Resnično, ta je bil božji Sin!*« (Mt 27,54).

Naše redovno življenje je po svoji naravi, načinu in namenu pričevanje Kristusove odrešenjske ljubezni, ki se je razodela na križu na Kalvariji in dosegla svoj višek v vstajenju na velikonočno jutro. Z našim pričevanjem se »ohranja v Cerkvi živa zavest o tem, da je križ preobilje božje ljubezni, ki se izliva na ta svet in velikonočno znamenje odrešenjske Kristusove navzočnosti.« S ponižnim sprejemanjem raznovrstnih težav, trpljenja, preizkušenj, dopolnjujemo, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim (Kol 1, 24) in smo udeleženi pri stiskah, bolečinah in ponižanjih naše krajevne in vesoljne Cerkve (PŽ 24).

Naše Bogu posvečeno bratsko življenje v skupnosti postane privilegiran kraj, kjer se na poseben način srečujemo z Vstalim Gospodom, ki je navzoč tam, kjer sta dva ali so trije *zbrani v Njegovem imenu* (Mt 18, 20). Bratsko življenje v skupnosti ne sme postati prvenstveno orodje za neke določene pastoralne dejavnosti, da bi jih lažje in hitreje opravljali, ampak mora vsako bratstvo postati »*teologalni prostor*« kjer je mogoče izkusiti mistično navzočnost vstalega Gospoda (PŽ 42).

Naši ljudje bolj kot kdaj koli v preteklosti potrebujejo danes tega našega pogumnega, veselega, prepričljivega in nalezljivega pričevanja velikonočnega življenjskega upanja in vere v Kristusovo zmago nad zlom in smrtjo in v njegovo posebno navzočnost tam, kjer smo *zbrani v njegovem imenu*. Prav od tega našega verodostojnega velikonočnega

pričevanja, od naše velikonočne vere in življenjske drže kot posamezniki in kot skupnosti, bo v veliki meri odvisna tudi prihodnost naše province sv. Križa.

Letošnje leto na poti k velikemu jubileju (2006-2009) je namenjeno temi: »*veselje in zastonjskost našega poklica*.« V luči te teme naj bi se Bogu ponižno zahvaljevali za zastonjski dar redovne poklicanosti in v duhovnih vajah, mesečnih duhovnih obnovah, hišnih kapitljih in v osebnem razmišljanju pregledali naše osebno in skupno življenje po treh redovnih zaobljubah, v sebi obnovili prizadevanja za ustvarjalno zvestobo svojemu poklicu ter z veseljem služili Bogu in Cerkvi. Čim večji in čim popolnejši je ta dar naše poklicanosti, tem bolj smo se dolžni zanj zahvaljevati, pravi sv. Klara (Kl Vod 1-4).

Dragi bratje, naj vam veselo praznovanje velikonočnih praznikov pomaga, da boste vedno znova dajali kakovost svojemu vsakdanjemu redovnemu življenju, ki ne sme postati neko »*stanje*«, temveč »*potovanje*« v družbi dveh učencev v Emavs, kjer bomo Vstalega spoznali po besedi in lomljenju kruha (Lk 24,13-35). Velikonočna »*metodologija Emavs*« mora postati vogalni kamen za našo rast kot manjših bratov in veselo uresničevanje naše redovne poklicanosti (*Gospod nam govori po poti*, št. 49).

Vsakemu bratu v provinci in v tujini, ubogim sestram klarisam v Nazarjah in v Dolnicah, FSR, našim posinovljencem in posinovljenkam in vsem našim prijateljem ter dobrotnikom želim
VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE.
Naj velikonočna **ALELUJA** skozi vse leto odmeva v vaših molitvah, dejanjih in življenju!

Ljubljana, na prestopni dan, 29. 2. 2008

p. Viktor Papež,
provincialni minister frančiškanov

Sestre klarise se predstavijo

Sestre klarise živijo Frančiškovo duhovnost na prav poseben način. Po vzoru sv. Klare predstavljajo kontemplativno vejo te duhovnosti. V klavzurnih samostanih noč in dan molijo za vse potrebe sveta, še posebej pa za brate prvega reda ter za brate in sestre tretjega reda. Prosili smo opatinjo samostana v Nazarjah, s. M. Katarino Ambrož, da nam predstavi sestre klarise.

• Kako bi na kratko predstavili red sester klaris?

Red ubogih sester sv. Klare je drugi red sv. Frančiška. Klara je hotela po Frančiškovem zgledu v polnosti živeti karizmo ubožstva. Osemnajstletna se je (leta 1212) odpovedala bogastvu in svetnemu blišču in se povsem posvetila Bogu. Kmalu so se ji pridružile mlajša sestra Katarina-Neža in druge prijateljice - in pri Svetem Damijanu je nastala redovna skupnost; sestre so živele v strogi klavzuri in skritosti preprosto življenje po evangeliju v najvišjem ubožstvu ter sestrski ljubezni in edinosti.

Klarina karizma se je hitro širila. Ob Klarini smrti (leta 1253) je bilo v Evropi že čez 70 samo-

stanov njenega reda. Na Slovenskem ozemlju so se klarise naselile že leta 1300. V preteklosti je bilo pri nas sedem klariških samostanov, danes pa sta dva - v Nazarjah in v Dolnicah. Letos bomo praznovali 30-letnico ponovnega prihoda klaris na Slovensko, saj po razpustitvi kontemplativnih samostanov (leta 1782) pri nas skoraj 200 let ni bilo sester klaris.

● **Kaj je značilno za duhovnost reda ubogih sester sv. Klare?**

Franciškova karizma je apostolska in kontemplativna. Prvi in tretji Franciškovo red združujeta molitveno in apostolsko aktivno življenje. Sestre drugega reda pa posnemamo predvsem Kristusa, ki moli, in se posvečamo kontemplativnemu življenju; zato tudi živimo v strogi klavzuri.

Za našo duhovnost je značilno korenito življenje po evangeliju. Prvenstveno mesto ima liturgična molitev, duh molitve in pobožnosti. Živimo v sestrski ljubezni in edinosti, v uboštvu, preprostosti in skromnosti, v veselju ter v popolni podaritvi Kristusu in Cerkvi v duhu služenja, v skritosti, molku in spokornosti. Posebno je poudarjeno češčenje Evharistije in božje Matere Marije.

● **Kaj vas najbolj nagovarja?**

Klavzura. Prostovoljno sem se zaprla, da bi se posvetila samo Gospodu in bila vedno z Njim. Nisem pobegnila iz sveta; po Jezusovem zgledu sem se umaknila v samoto, da bi bila vedno z Njim. On, ki je trideset let

svojega življenja preživel v skritosti, ki se je tudi med oznanjevanjem evangelija umikal množicam in na samem molil, je še vedno molče med nami kot Jetnik naših tabernakljev. Kakšno uboštvu! Kakšna ponižnost, »norost« Ljubezni...! Zame! Zame in zate!

Marsikateri še razume dejavno življenje, težje pa kontemplativnega, ker »nimamo kaj pokazati«. Vendar pa je naše življenje srečno in bogato, saj je povsem posvečeno hvaljenju in slavljenju Vsemogočnega in tudi molitvi in priprošnji za Cerkev, za vas, za tebe ...

● **Kako bi opisali vaš vsakdan?**

Naš red je kontemplativen in temu primerno je urejen tudi dnevni red. Osem in več ur je določenih za molitev. Dan začnemo in končujemo z molitvijo. Vstajamo ob 23,45 in se zberemo v kapeli za nočno molitev, ki traja malo manj kot dve uri. Zjutraj začnemo z molitvijo ob 5,45. Premišljevanje, sveto mašo, brevir in druge molitve imamo do okoli 9,00. Po zajtrku delamo, opoldne spet molimo okoli uro in pol, po kosilu je nekaj prostega časa za razvedrilo. Popoldansko delo končamo do petih, ko nas spet kliče zvonec v kapelo k molitvi za dobri dve uri ... Molitev, delo, razvedrilo in počitek se skladno menjavajo.

● **S čim se sestre še ukvarjate poleg molitve?**

Z različnim delom, ki ne sme nikoli »ugasiti duha molitve in pobožnosti«. Posvečamo

se študiju duhovnosti in za to prevajamo potrebne knjige, gojimo koralno in drugo cerkveno petje, nekatere tudi rišejo, slikajo; opravljamo gospodinjstva in razna ročna dela (šivamo, klekljamo, vezemo), pečemo hostije, urejamo cerkveno perilo, obdelujemo vrt in se lotimo raznovrstnih drugih opravil.

● **Kako izgleda vaša »rekreacija«?**

Razvedrilo kot sproščen klepet imamo dvakrat dnevno, ponavadi med delom. Po kosilu se pogovarjamo in smejemo med pomivanjem posode, delom na vrtu, ali med kakšnim drugim opravilom. Po večerji med razvedrilom šivamo, krpamo, vezemo in podobno. »Telesno rekreacijo« pa imamo pri »štihanju« in drugih opravilih na vrtu, pri žaganju in cepljenju drv, gradbenih delih ...

● **Kako imate razdeljene »funkcije«? Kakšna je hierarhija? Kdo je vaš nadrejeni?**

Naš prvi in najvišji »nadrejeni« je Bog, zato smo najprej dolžne živeti po svetem evangeliju. Kot klarise pa živimo po Vodilu svete Klare, konstitucijah našega reda in posebnih statutih.

Generalni minister je predstojnik za ves red. Klarise imamo istega generalnega ministra kakor frančiškani (observanti). Predstojnici - opatinji pri vodstvu pomagajo svetovalke. Za druge službe pa skrbijo odgovorne sestre: voditeljica novink, voditeljica liturgije, petja, zakristanka, vratarica, kuharica, bolničarka, perica ...

● **Zakaj ste vstopile ravno k sestram klarisam?**

Na vprašanje je odgovorilo nekaj sester; odgovarjale so po »samostanski starosti«, začevši od najmlajših.

Petra: Pred tremi leti sem se prvič pobleže srečala s sestrami klarisami. Začela sem resno premišljevati, če je moje življenjsko poslanstvo pri njih. Med tem sem naletela na spovednika, ki mi je red klaris odsvetoval, češ, da je ta red pretežak in da tam ne bom srečna. Potem sem klic zavrnila, v sebi pa sem čutila veliko neizpolnjenost. Pred

pol leta mi je Gospod dal jasno spoznanje, da želi, naj vstopim. Zdaj sem v samostanu Gospodu hvaležna, da me je tako vztrajno klical, in sem srečna.

s. M. Filipa: Bog me je klical zelo močno. Vedela sem, da moram iti v klavzuro. Na izbiro sem imela klarise in karmeličanke. Vendar pa karmeličanke nimajo takšnega uboštva, ne skupne nočne molitve, redko imajo izpostavljeno Najsvetejše, tu pa je izpostavljeno vse dneve; nimajo neprekinjene adoracije kakor me - vedno, tudi ponoči, je vsaj ena sestra v kapeli; pri njih ni tolikšne sestrskeske povezanosti. To so razlogi, zakaj sem se odločila za klarise.

s. M. Celina: Nekega dne sem prišla sem k sestram klarisam v Nazarje, da bi preživela konec tedna z njimi v molitvi in premišljevanju... Tu mi je bilo silno domače in privlačno, obenem pa me je navdal strah, da me morda Bog ne kliče prav sem. Dopovedovala sem si, da sem pripravljena iti kamorkoli, če imam morda redovni poklic, samo h klarisam nikakor. To ni zame! Potem sem se domislila genialnega načrta in ga predstavila Jezusu; namreč, da grem v misijone (velikodušno, za tri leta!), potem pa naj me odpusti ... Odpotovala sem v Angolo, s popolnim zaupanjem, da bo On

sam ustvaril iz moje revščine najplemenitejše stvari. Med tistimi črnimi skuštranci sem se počutila kot Njegovo orodje. A bilo je premalo. Slutila sem, da je vendarle premalo, saj so potrebe neizmerne. Edino kar sem vedela, je bilo, da bi me On mogel uporabiti veliko bolje, če bi Mu dala kar vse svoje življenje, vse hrepenenje in končno tudi vso svojo voljo. Čas treh let se je iztekal, ... in kar udarilo je, kot strela z jasnega ... Sedaj sem tu. Vsak dan polagam pred tabernakelj vse ljudi, vso Cerkev, ves svet, da bi Kristusova luč, luč veselega oznanila odrešenja prodrla v vsako srce.

s. M. Alojzija: V Assisiju me je zelo nagovoril način življenja sv. Frančiška. Želela sem ga posnemati v korenitosti. V nekaj letih sem odkrila, da je prav sv. Klara najbolj živela popolno podaritev Gospodu v duhu Frančiškove karizme. Zato sem se odločila, da postanem klarisa.

s. M. Lucija: Zelo jasno sem čutila, da me Gospod kliče za seboj - s silnim hrepenenjem po ljubezni, ki ga noben človek ne bi mogel izpolniti, in željo, da bi tudi drugi spoznali večno Ljubezen, za katero se plača pustiti vse drugo. Za klarise sem se odločila zato, ker sem pri njih videla doslednost. Če se že odpovem svojim življenjskim načrtom, potem se to plača le za korenito predanost Bogu. Tudi sam način življenja (npr. preprostost, normalnost, skromnost, sestrstvo in veselje, neprekinjena adoracija) me je zelo nagovarjal. Hvaležna sem Gospodu, da me je izbral ...

s. M. Neža: Sestre klarise sem spoznala preko brata Tomaža. Spoznala sem, da me Bog kliče v samoto, klavzuro, v življenje molitve, uboštva v duhu sv. Frančiška in Klare. Vihar sveta, tekanje za gmotnimi dobrinami, vrtinci nečistosti, pohlepa, napuha ... namreč človeka ne spustijo na svobodo. Klavzura mi pomeni največji božji dar in sem zanjo Bogu zelo hvaležna. Materialna klavzura nas ločuje od sveta in nam pomaga živeti globlje življenje z Bogom. Potrebna pa je tudi klavzura srca.

s. M. Marjeta: Za sestre klarise sta mi povedala prijateljica Marjana in moj brat, ki sta bila na Klarinem dnevu. Prej mi ni nikoli nihče ničesar povedal o sestrah klarisah, čeprav sem deset let vodila zbor pri frančiškanih v Ljubljani.

Razlog za vstop v samostan pa je bil tako močan Jezusov klic, skoraj krik, naj pomagam reševati duše, da mi je dobesedno »odneslo tla« izpod nog. To preprosto začutiš. Bog ti da spoznanje na dno srca - če le hočeš prisluhniti. Drugje sem že prej iskala, pa se nisem mogla nikjer umiriti. ... Klavzura mi pomeni »sveta vrata«, ki vodijo v notranjo svobodo, v svet Boga samega - v Njegovo Srce, v Srce Njegove Matere, v skrivnost trinitarične ljubezni. Srečna sem, da smem služiti Bogu, pomagati reševati duše; da sem del katoliške Cerkve, da sem v istem »podjetju« kot vsi svetniki do apostolov, božje Matere in Kristusa samega; dejstvo, da bo Kristus končni zmagovalec, da se bo Razodetje izpolnilo in da bom, če bom vztrajala, nekoč zrla Njegovo slavo v nebesih ter prepevala ALELUJO!

s. M. Mira: Pred mano je vstopila h klarisam moja rodna sestra. Prej sem si hotela ustvariti veliko družino, potem pa sem čisto jasno spoznala, da Bog kliče tudi mene. In če tako hoče On, ni debate! Nikoli me ni vleklo nikamor drugam, sèm pa sem prišla skoraj »na perutnicah«. Hotela sem »orng«, to pomeni največ, kar je na tem svetu sploh mogoče. Ta ideal sem našla edino tu!

S. M. Katarina: Bog me je poklical zgodaj. Najprej sem hotela iti v misijone, pozneje je poklic dozorel v kontemplativnega. Spoznala sem, da je naša prvenstvena naloga slavljenje in češčenje Boga in da tudi za evangelizacijo »naredim največ«, če se povsem izročim Bogu, saj: "Brez mene ne morete ničesar storiti." In "kar koli v molitvi prosite, verujte, da boste prejeli in se vam bo zgodilo."

Hotela sem živeti korenito redovno življenje - po zgledu sv. Frančiška. Ker v Sloveniji takrat sester klaris ni bilo, sem odšla

v Zagreb, kjer je bila že ena Slovenka, s. M. Imakulata Kozina. Ko je prišla še tretja, s. M. Jozefina Petrič, smo začele misliti na samostan v Sloveniji in leta 1978 odprle novo skupnost v Nazarjah. Vsak dan se Bogu iz srca zahvaljujem za življenje in vero, za srečo, da Mu smem in morem služiti, da Ga smem in morem ljubiti ... Z nikomer na svetu ne bi zamenjala!

● **Letos boste praznovali 30. letnico Vaše skupnosti ...**

Da. Pred tridesetimi leti, 1. aprila 1978, smo se po skoraj dvesto letih vrnile v Slovenijo. V ta namen je s. M. Imakulata vztrajno molila skoraj petdeset let. Ko smo se v Zagrebu zbrale tri Slovenke, (za novi osnutek so potrebne najmanj tri sestre) nas je takratni frančiškanski provincialni minister p. Polikarp Brolih pripeljal v Nazarje. Z brati frančiškani nam je nudil začasno zavetje v njihovem samostanu. V uporabo so nam dali del vrta s starim cvetličnjakom, na mestu katerega smo sezidali samostan. Bratje so nam pomagali pri zidavi samostana, vseskozi pa nam nudijo duhovne usluge. Ob 30-letnici našega bivanja v Sloveniji se njim in vsem mnogim dobrotnikom za vse dobro lepo zahvaljujem: naj vam vsem Gospod stotero povrne s svojo milostjo in blagoslovom!

Upam, da bo dobrotljivi Gospod povabil v našo oazo miru in veselja, sreče in čiste ljubezni še dovolj velikodušnih deklet, da molitev sester klaris na Slovenskem ne bo nikoli utihnila.

● **Berete Brata Frančiška? Kaj bi na koncu sporočili bralcem?**

Seveda! Beremo posamezno, kakšne zanimivosti pa tudi skupaj, pri kosilu ali večerji.

Dragi Frančiškovi in naši bratje in sestre! Srčno vam želim, da bi bili zelo srečni, da bi uživali polnost življenja, veselja in miru. Zato pa moramo imeti »trdne temelje« in brezpogojno gotovost, da smo ljubljeni. Samo Bog nam more dati to trdnost - On je Stvarnik in Gospodar vsega; samo On nam lahko podari mir, »ki ni od tega sveta« - On je Kralj miru; samo v Njegovi luči lahko hodimo varno - On je Luč, On je Pot in Resnica; samo v spolnjevanju Njegovih zapovedi, v povezanosti z Njim smo lahko srečni - On je večna Ljubezen; samo v Njem najdemo lahko polnost življenja - On je večno Življenje. Naj nam bo Gospod zares vse, kakor sv. Frančišku in sv. Klari. Potem bomo v sreči naše poklicanosti lahko pričevali zanj navdušeno, sijoče in privlačno. Bodite pogumni, vaše sestre vas zvesto spremljamo z molitvijo. Vi sredi sveta, me v klavzuri - z veseljem, z življenjem pričujmo, da je Bog, ki nas je ustvaril zase, naše počelo in smisel, sreča, mir in veselje, polnost in končni cilj našega bivanja. Veselimo se, ker smo božji otroci, ker »se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo«, ki nas čaka v večnem domu, kjer bo naša blaženost na veke Gospod, naš Bog!

**Pogovarjala sta se Mateja
in Metod Trajbarič FSR**

Glasniki veselja in upanja

apostolat Frančiškovega svetnega reda

Narodni svet FSR Slovenije od 11. do 13. aprila pripravlja v domu duhovnosti Sv. Benedikt v Kančevcih duhovni kapitelj FSR Slovenije.

Odločitev za duhovni kapitelj in njegova vsebina je bila sprejeta že na rednem volilnem kapitlju in je odgovor na potrebe in želje mnogih krajevnih bratstev. Kapitelj želi prispevati k poglobitvi življenja bratov in sester po karizmi sv. Frančiška v bratstvu in ob tem prispevati svoj delež k prizadevanjem Cerkve na slovenskem, da bi približala Kristusov evangelij vsem ljudem.

Vodilna tema predavanj in dela po skupinah na kapitlju bo apostolat FSR. Člani kapitlja (predsedniki, odgovorni za vzgojo in duhovni asistenti v KB) bodo prisluhnili uvodnim predavanjem **p. Marjana Čuka** in **br. Stjepana Liceja** iz sosednjega hrvaškega narodnega bratstva, sledilo pa bo delo po skupinah.

V treh skupinah, ki jih bodo vodili zakonca Fras in zakonca Šorli ter br. Metod Trajbarič in s. Jana Podjavoršek, bodo spregovorili o poslanstvu v **molitvi, bratstvu in služenju**.

Na duhovnem kapitlju bo posebni gost tudi gledališka skupina FRAMA-e iz Hrvaške, ki bo predstavila igro o sv. Elizabeti Ogrski.

Ob zaključku kapitlja bo pripravljene tudi sklepni dokument, ki bo zarisal smernice za duhovno rast bratov in sester FSR ter naših bratstev na vseh nivojih.

Vse brate in sestre v času priprave na duhovni kapitelj prosimo naj molijo za uspešno delo kapitularjev in morda po svojih zastopnikih prispevajo tudi svoje predloge in pobude za delo in sklepe kapitlja.

Mirko Potočnik, predsednik NS FSR

Bratje in sestre FSR se predstavijo

60 let večnih zaobljub s. Fanike Černe pri Frančiškovem svetnem redu

● Kje je tvoj rojstni kraj?

Rodila sem se 1.11.1924 na Limovcah. To je vas nad Trojanami. Moj oče je bil dvakrat poročen. V prvem zakonu je imel 6 otrok, sedmega pa je posvojil. Ko se je moj oče poročil, se je moja mama rodila. Ker so bili sosedje, mamina starša nista mogla iti takrat na prvo očetovo poroko. Po 24. letih mu je umrla prva žena. Čez leto dni je vzel za ženo sosedo - mojo mamo, ki je bila na poroki stara 25 let, moj oče pa 50. Do takrat ga je klicala stric in še v zakonu se je večkrat zmotila. Zelo sta se imela rada - leta ju niso motila. Imela pa sta še 10 otrok, jaz sem po vrsti druga. Moj brat Ivan je prvorojenec. Zaradi težkih razmer druge svetovne vojne je moral zapustiti domovino in oditi v Argentino. Tudi on ima 9 otrok, med katerimi sta dva duhovnika - France in Janez Cukjati. Novi maši sta imela oba na mojem domu Limovcah - fara Šentgotard.

● Kakšno je bilo tvoje otroštvo in mladost?

Bili smo revni, vendar lačni nismo bili. Nove čevlje sem imela, ko sem jih sama zaslužila kot trgovka. Moj oče je bil zelo strog in pošten. Ko sem odhajala v Ljubljano, me je poklical k sebi. Rekel je, da me raje vidi mrtvo, kot pa, če bi slišal, da sem ukradla samo eno šivanko. Med vojno je bila hiša požgana. Moj oče je stekel v hišo in rešil iz plamenov le cerkveni denar. Bil je namreč cerkveni ključar in denar je imel spravljen na svojem domu, tako je bilo v starih časih v navadi.

● **Kdaj si zapustila svoj dom?**

Po osnovni šoli sem šla v domačo faro Šentgotard, kjer sem se izučila za trgovko. Kot vajenka sem začela v trgovini pri trgovcu Dragu Cukjatiju, ki je oče sedanjega predsednika Državnega zbora Franceta Cukjatija. Spominjam se, ko se je rodil v njihovi domači hiši. Ko ga je babica uredila, sem ga smela prva vzeti v naročje.

● **Kdaj si prišla v Ljubljano?**

V Ljubljano sem prišla takoj po vojni. Že leta 1947 sem naredila zaobljube FSR v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Ob moji 60. letnici zaobljub so se z menoj veselili tudi bratje in sestre iz KB FSR Sostro. Še danes se rada udeležim srečanja našega krajevnega bratstva FSR Sostro, ki ga imamo vsak prvi petek v mesecu.

● **Kako si se po vojni kot mlado dekle počutila v velikem mestu Ljubljana?**

Naša družina je bila zelo verna, zato je meni vera v življenju vedno veliko pomenila. Ko sem naredila zaobljube FSR, sem vstopila še v Marijino družbo in v katoliško akcijo. Vsak član katoliške akcije je imel svojo zadolžitev. Jaz sem imela nalogo, da sem skrbela za dekleta, ki so prihajala iz podeželja, da se v velikem mestu niso izgubila. Z njimi sem hodila k maši in prijateljevala. Seveda to komunistom ni bilo všeč. Zaradi te akcije sem bila zaprta tri leta od tega tri mesece v samici. Z menoj je bilo zaprtih tudi veliko duhovnikov.

● **Kam te je vodila pot po izpustitvi iz zapora?**

Težko sem dobila službo v trgovini, nisem pa mogla prevzeti mesta poslovodkinje, ker sem imela pečat zapornice. Kmalu po izpustitvi sem spoznala moža Ivana. Poročila sva se leta 1952. Imela sva sina Janeza in nato še hčerko Rezko. Mož je žal že pokojni. Bil je vzoren mož in oče. Bila sem trgovka, ves prosti čas pa sem porabila

za vrtičkarstvo in rada sem hodila na trg prodajat svojo zelenjavo. Vse življenje pa sem bila povezana z našimi duhovniki minoriti. Ves čas sem se aktivno vključevala v župniji. Vsa leta sem bila cerkvena pevka. Na trgu sem rada prodajala tudi zelenjavo iz župnijskega vrta in tako pripomogla k njihovem proračunu. Vedno sem rada molila in še molim za duhovne poklice, vsak mesec pa sem dala tudi za mašo v ta namen. Ponosna pa sem, ker sem uspela takoj po vojni rešiti škofa Vovka pred nasilneži komunizma. Pri nas v Sostrem je imel birmo. Po čudežu sem izvedela, da hočejo nasprotniki cerkve škofu preprečiti dostop do župnije Sostro. Hitro sem se s kolesom odpeljala v Ljubljano na škofijo, in povedala, da ga zlikovci nameravajo čakati že eno uro pred birmo pri Zadružnem domu Zadvor. Mojo informacijo so sprejeli zelo resno in poslali škofa že uro in pol prej v Sostro. Zlikovci so ga res zastoj čakali na dogovorjenem kraju. Tako se je srečno izmaknil hudobnim nepridipravom. Takrat so bili časi tako težki, da še doma niso vedeli, da sem šla s kolesom v Ljubljano.

● **Kdo je bil poleg svetega Franciška še vaš vzornik?**

Moja teta Pepca je zahajala na Rakovnik k salezijancem in me je večkrat vzela s seboj. V tej cerkvi sem odkrivala veličino Don Boskove duhovnosti. Postala sem salezijanska sotrudnica, kar sem še danes.

Hodila sem na salezijanska srečanja in na njihove duhovne vaje. Na Rakovnik sedaj težje zahajam zaradi teže mojih let. Moja ljubezen pa so bile vse življenje narodne noše. Najraje sem se v narodni noši udeležila Marijine slovesnosti na Rakovniku 24. maja, ko praznuje Marija - Pomočnica kristjanov. Prav tako sem bila v narodni noši skoraj na vsaki novi maši.

● **Kako poteka vaše srečanje pri KB FSR Sostro?**

Najprej imamo uvodno molitev, nato razmišljanje - odlomek iz Svetega pisma, sledi branje zapisnika, na koncu pa še duhovna misel, ki jo vodi naš duhovni asistent p. Martin Gašparič ali predstavnica za vzgojo s. Marjetka Birk. Čisto na koncu pa poskrbimo tudi za svoje lačne želodčke in se hkrati med seboj tudi poveselimo. Zelo radi sodelujemo z mladino in otroki. V oktobru - na Tranzitus - se srečamo vsi skupaj. Tudi Miklavža vsako leto praznujemo mladi in stari skupaj.

● **Kaj bi ob svojem jubileju povedala nam mlajšim?**

Mlajšim rodovom želim, da bi ostali poštene in da bi vedeli, da brez NJEGA ne moremo ničesar storiti. On je naše največje bogastvo in samo z Njim ostajamo notranje bogati in srečni.

Ljubljana - Sostro, 26.1.2008

Pogovarjali sta se Rezka in Cvetka Černe

Krajevno bratstvo FSR sv. Ožbalt na Ptuj

Tokrat en lep pozdrav od bratov in sester krajevnega bratstva v župniji sv. Ožbalt na Ptuj.

Te dni poteka že kar lepih 15 let od ustanovitve našega bratstva pri sv. Ožbaltu in lepih, dobrih 12 let od prvih zaobljub naših bratov in sester ter prvega kapitlja, leta 1995. Duhovno nas vodijo bratje kapucini. Imamo redna mesečna srečanja z molitvijo, petjem in duhovno mislijo o delu svetega Frančiška in svete Klare. Skozi vse leto se udeležujemo raznih romanj, kar nas povezuje z ostalimi bratstvi na Ptuj.

Te dni je na pragu že 5. kapitelj in ta čas je lepo število novih bratov in sester z zaobljubami. Vsako leto pa vabimo, da se nam pridružijo novi bratje in sestre v noviciat.

Edini v Sloveniji imamo cerkev svetega Leopolda Mandiča in letos mineva že 25 let, kar ga je pokojni papež Janez Pavel II. razglasil za svetnika. Ta sodobni svetnik nam je veliki priprošnjik in vzornik za Frančiškove ideale. V tej podružnični cerkvi svetega Leopolda Mandiča pa se pogosto zbirajo tudi Frančiškovi otroci na svojem rednem mesečnem srečanju.

Mir in dobro!

br. Mirko Bizjak FSR

Obljube FRAME iz Štepanjca

Obljuba daje zavezo, zaveza daje zvestobo, zvestoba daje varnost, varnost daje bratstvo, bratstvo daje ljubezen. Na to pot smo se Frama iz Štepanje vasi letos podali iz Bohinjskega konca. V mali cerkvici ob Bohinjskem jezeru smo se zbrali k sveti maši, pri kateri nas je pet obljubilo pripadnost Frančiškovi mladini: Leon Jagodic, Lucija Raspor, Anja Kastelic, Sara Rustja in Kristina Raspor. Marija Seme in Anja Cesar pa sta vstopili v noviciat, obdobje priprave. In z veseljem pričakujemo, s čim nas skupaj in vsakega posebej Gospod namerava obdarovati v tem letu našega bratstva in iskanja Njega.

Kristina Raspor

Duhovne vaje za Frančiškove otroke v Kančevcih

Tako kot vsako leto so se tudi letos v Kančevcih odvijale duhovne vaje za Frančiškove otroke iz mariborske regije. Duhovne vaje so potekale od 11. do 13. januarja, njihov naslov pa je bil Skupaj, kar je bila tudi himna duhovnih vaj. Osrednja lika duhovnih vaj sta bila Frančišek in Klara, ki sta nas spremljala skozi odlomke iz njunih življenj, ker pa je letošnje leto pri Frančiškovih otrocih posvečeno služenju, smo se na duhovnih vajah ukvarjali tudi s tem, kaj pomeni služiti in kako lahko mi služimo drug drugemu.

Duhovne vaje so se pričele v petek zvečer s predstavitvijo po matičnih skupinah, ki so dobile določeno nalogo in jo nato opravile drugim. Tako so nekateri pripravljali postelje, drugi pospravljali čevlje, spet tretji pa smo pisali lepe misli. Nato so se otroci razdelili v skupine po starosti, vsak izmed njih pa si je izdelal tudi svojo predstavitveno kartico z motivom živali. Sledila je dramatizacija prvega odlomka iz Frančiškove mladosti, ki sta jo odlično izvedla Klemen in Blaž, večer pa se je zaključil z večerno molitvijo.

V soboto zjutraj smo si po jutranji molitvi in okusnem zajtrku ogledali film Mulan. V središču dopoldanskega dela je bila Frančiškova sprememba iz razvajenega mladeniča v človeka, ki služi drugim, osrednji dogodek pa je bilo njegovo srečanje z gobavcem. Ob ogledu filma smo lahko večkrat potegnili vzporednice med Mulan in Frančiškom, ki sta oba pokazala neverjetni pogum in pripravljenost služiti drugim. Po pogovoru o filmu je sledilo kosilo, nato pa prosti čas, ki smo si ga krajšali z igranjem družabnih iger (Jungle speed, karte, ...). Popoldanski del se je pričel z delavnicami. Otroci so po skupinah obiskali štiri delavnice, na vsaki izmed njih pa so spoznali odlomek iz Frančiškovega življenja in opravili določeno nalogo; če so jo opravili dobro, so si prislužili cekinček. S Klemenom sva vodila delavnico o Frančiškovem srečanju z gobavcem. Skupina je najprej morala naštet čim več bolezni, ki se jih spomni, nato pa so v treh minutah s slamico prenesti čim več ribic iz ene posode v drugo. Za konec so se z zavezanimi očmi podali še v poligon. Po končanih delavnicah je sledil kviz o svetem Frančišku, pri katerem so vse skupine pokazale zelo dosti znanja, tako da je bil izid na koncu zelo tesen. Nato smo se zopet dobili po matičnih skupinah in se dogovorili za projekt, ki naj bi ga kot Frančiškova skupina izvedli v letošnjem letu. Sledil je zabavni večer, pri katerem smo peli pesmi, se naučili nekaj novih bansov, vrhunec večera pa je bila igra ribice. Soboto smo zaključili z ogledom drugega dela Mulan.

Tako je prišla tudi nedelja, dan slovesa, ki je bila posvečena molitvi. Začela se je z jutranjo katehezo o molitvi, nato pa so otroci po skupinah iz razrezanih listkov sestavili molitev (mlajši Oče naš, starejši Izpoved vere). Po opravljeni nalogi smo se začeli pripravljati na skupno mašo s starši. Pri maši smo predstavili naše delo v teh treh dneh, zmolili Oče naš s kretnjami, zapeli himno Skupaj in na nek način s

tem tudi zaključili duhovne vaje. Po maši je sledilo še kosilo, nato pa smo se počasi odpravili proti domu. Vendar mladi iz župnij sv. Jožef in sv. Marija nismo odšli naravnost domov, ampak smo se ustavili še na pici in obnovili dogodke tega vikenda.

Letos sem bila na duhovnih vajah prvič animatorka, zato je bila to zame neka nova, predvsem pa zelo koristna in nepozabna izkušnja. Za konec bi se še zahvalila vsem, ki so pripravili te duhovne vaje, ter vsem otrokom in animatorjem, ki so na njih sodelovali. Upam, da se tudi naslednje leto vidimo v Kančevcih! ☺

Zdenka Pišek

Duhovne vaje za Frančiškove otroke v Vipavskem križu

Letos smo duhovne vaje organizirali kar sami, saj smo ostali edini FO na Primorskem. Zaradi razsajanja gripe in prehladov, je veliko otrok zadnji hip zbolelo, tako, da nas je bilo bolj malo (19 otrok, 11 najstnikov in 10 animatorjev), vendar smo se kljub temu imeli zelo lepo.

Kljub deževnemu vremenu, se je že v petek zvečer po župnišču razlegel smeh, razigranost, petje in veselje nad tem, da bomo skupaj preživeli tri dni. Napetost je naraščala ves prvi večer. Igre, delavnice, dramatizacije, pogovori, delo po skupinah in nove pesmarice s pesmimi in pobarvankami iz Frančiškovega življenja, so navdušile tudi najstnike ... Poseben trenutek pri najmlajših, pa je nastopil zagotovo tudi zvečer, po skupni večerni molitvi, ko so se vsi polegli po spalkah, prisluhnili pravljici in potem ob šepetanju s prijatelji počasi zaspali.

Jutranja budnica ob zvokih violine, gneča v kopalnici, jutranja molitev in zajtrk. Sledila je risanka in razne delavnice. Otroci so se res vživeli v dogajanje. Navdušeno so korakali naokrog in veselo razkazovali svoje nove zaklade, pripovedovali o novih spoznanjih, zapeli delček pesmi o Frančišku in neučakano spraševali, kaj se bo zgodilo naprej? Iz njih se je razlegalo veselje, odprtost in preprostost. V prostem času, pa tudi kdaj vmes, so se otroci in najstniki povezali med sabo, se skupaj igrali, si pomagali, sodelovali med sabo. Tako je bilo zanimivo opazovat najstnike, ki so pomagali najmlajšim pri jedi, pri zavezovanju copat, petju, razlaganju zakaj neko stvar skupaj počnemo. Služili smo. Drug drugemu in ljudem v bližnji okolici. Najstniki smo tudi

pekli piškote in jih odnesli starim ljudem v okolici. Zraven pa smo jim tudi kakšno zapeli. Da smo res vsi padli v dogajanje, smo lahko pokazali s petjem pri večerni maši, ki jo je vodil naš duhovni vodja, brat vlado Kolenko. Sledila je večerja in zabavni večer, oziroma večer talentov, na katerem so otroci lahko pokazali s čim se še ukvarjajo poleg FO. Bilo je lepo, razigrano in predvsem nasmejeno. Zvečer smo se v molitvi zahvalili Njemu, da nas je združil na duhovnih vajah, nam podaril drug drugega in to prijateljstvo, ki se je razvilo in utrdilo med nami.

Nedelja je bila rezervirana za poglobljeno pripravo na obljube. Tako otroci kot najstniki, so ob molitvi, ter Františku in Klari spoznali pomen obljube. Zanje, za njihovo življenje, kako jim lahko obljuba pomaga služiti Gospodu. Vsi skupaj so jih dali pri sveti maši, ki smo jo oblikovali s petjem. Sledilo je iskanje izgubljenih stvari, izdelkov, poslavljanje in pričakovanje prihodnje sobote, ko se zopet srečamo pri FO.

Tina Bizjak

Malo o blondinkah in veliko o služenju!

Ja, bili so vici in bilo je veliko dobrega smeha. Bili so policaji, bil je kapitan Kljuka - a bil je tudi František, Kitajci z Mulan, vsi animatorji in Františkovi otroci Ljubljanske regije. SKUPAJ smo se zbrali v Stični, ki nas je gostila že drugič zapored. Spoznavnemu petku (s Framo in Františkom) je sledila pojoča sobota, kjer nas je p. Janez Ferlež popeljal na Kitajsko z Mulan in naučil svojo novo pesmico o služenju. Preizkusili smo se tudi v služenju, kjer

smo v jedilnici imeli tudi spremljevalni bend, ki deluje tudi brez žetonov (zgolj na izrečeno glasbeno željo). SKUPAJ smo pripravili tudi projekte služenja, kjer bomo čistili, obiskovali starejše ljudi, izdelovali voščilnice za brezdomce in organizirali športne dogodke. Uspeli smo premikati roke, peti, ugibati kdo smo, ... Z najstniki pa smo se SKUPAJ naučili tudi koreografijo himne. Ne gre brez pravljič, kjer so duhovni asistenti in animatorji preizkusili svojo domišljijo. Metka in Janko se z medvedom pripeljeta na mopedu?!!

Otroci so v domišljiji zmagali. Imeli smo »privat« koncert otrok iz Repenj, kjer smo ponovili tudi malo angleščine. Nedelja nas je spomnila, da služimo tudi v molitvi - SKUPAJ s starši smo se veselili v Gospodu. Kasneje pa smo še dobro jedli, se smejali, lovili ribice in ugibali, če je Frančišek imel brata. In pod črto? Sproščeno vzdušje, neprespani duhovni asistenti (zaklenjeni in klepetavi), razigrani otroci, ... To smo mi! SKUPAJ z Gospodom stopamo naprej!

Jasmina Poličnik

Sklic volilnega kapitlja FRAMA 2008

Triletni mandat sedanjega Narodnega sveta se v tem šolskem letu (2007/08) izteka in pol leta pred samim dogodkom sklicujemo volilni kapitelj FO in FRAMA.

Dobili se bomo 31. maja 2008 ob 10. uri v Piranu v samostanu manjših bratov minoritov.

Na njem bomo izvolili nove člane Narodnega sveta (predsednika, podpredsednika in pet članov) in — tako upamo — potrdili nov statut.

Že sedaj priporočamo molitev k Svetemu Duhu za pravilno izbiro.

Vabljeni:

- vse skupine Frančiškovih otrok
- bratstva Frančiškove mladine
- duhovni asistenti

NS FO in FRAMA
Fani Pečar, predsednica

Festival Frančiškovih otrok in mladine

Seveda bo, letos že 3. maja - obenem z njim pa tudi srečanje z brati in sestrami Frančiškovega svetnega reda. Zbrali se bomo v Ljubljani na Viču.

Pravilna rešitev nagradnega okvirja v prejšnji številki se glasi: *Družina je ključ sreče!* Na uredništvo je prispelo 25 pravih odgovorov. Predsednica Frančiškove mladine Fani Pečar je izžrebala naslednje nagrajence: 1. nagrada: Ana Alessandra, Jakčeva ul. 2, SI-8000 Novo mesto; 2. nagrada: Zalka Strah, Selo 26, SI-8233 Mirna; 3. nagrada: Klara Merše, Na Palcah 12, SI-1211 LJ. Šentvid.

Čestitamo!

NAGRAĐNA ŠTEVILČNICA

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in jih pripišite k številkam. Črke nato prenesite v lik tako, da vsaka številka vedno pomeni isto črko. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali geslo uganke.

1 2 3 4 5 6 = ruski diktator iz Gruzije (Josif Visarionovič),
7 8 9 10 = lesen čevljarški žebelj, najnižja šolska ocena,
11 12 13 = več žuželk skupaj,
14 15 = okončina.

Rešitve pošljite na uredništvo *Brata Frančiška* do 10. aprila 2008.

Tokratne nagrade so: 1. G.K.Chesterton, Sveti Frančišek Asiški; 2. Dober dan, dobri otroci; 3. komplet razglednic Sončna pesem. ■

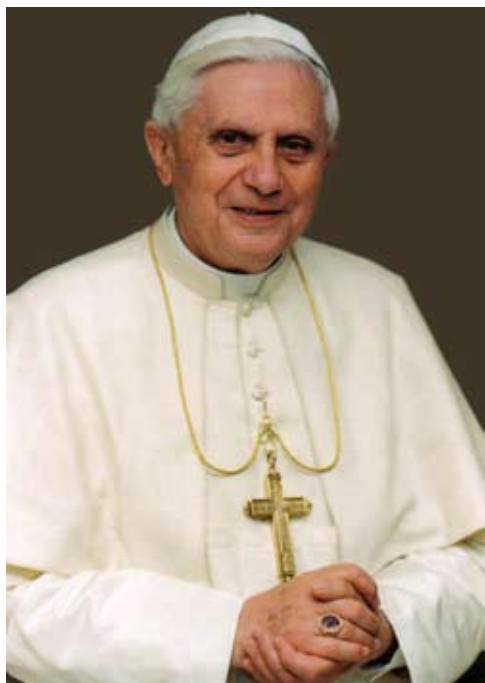
Sestavila ga. Francka Pavlič

1	8	9	2	3	10
4	3	11	3	14	1
2	3	6	12	8	5
2	9	4	13	5	7
3	11	9	15	3	10
4	3	11	5	1	

Benedikt XVI.: Družina, človeška skupnost in okolje

7. Družina potrebuje dom, sebi primerno okolje, v katerem more navezovati svoje odnose. Za človeško družino je dom zemlja, okolje, ki nam ga je dal Bog Stvarnik, da bi v njem prebivali ustvarjalno in odgovorno. Za okolje moramo skrbeti: zaupano je človeku, da bi ga v odgovorni svobodi ohranjal in obdeloval, pri čemer mora biti njegovo orientacijsko merilo vedno blagor vseh. Seveda ima človek vrednostno prednost v primerjavi s celotnih stvarstvom. Varovati okolje ne pomeni, da naravo ali živalski svet bolj cenimo kakor človeka. To marveč pomeni, da nanj ne gledamo sebično, kakor da bi bil povsem na voljo za naše koristi. Kajti tudi prihodnji rodovi imajo pravico koristno uporabljati stvarstvo s tem, da do njega izražajo isto odgovorno svobodo, ki si jo lastimo mi. Prav

tako ne smemo pozabiti ubogih, ki so v mnogih primerih izključeni od dobrin stvarstva, določenih za vse. Danes človeštvo trepeta za prihodnje ekološko ravnotežje. Dobro je, da se tozadevnih ocen lotevamo preudarno, v pogovoru med izvedenci in učenjaki, brez ideoloških pospeševanj prenagljenih sklepov. Pred vsem naj bi se pri tem skupno dogovorili za sprejemljiv razvojni vzorec, ki ob upoštevanju ekološkega ravnotežja jamči blagor vseh. Če je varstvo okolja povezano s stroški, jih je treba pravično porazdeliti tako, da upoštevajo razlike v razvoju različnih narodov in solidarnost s prihodnjimi rodovi. Preudarnost ne pomeni, da ne prevzemamo svoje odgovornosti in da odrivamo odločitve. Pomeni marveč, da se po odgovornem preudarku skupno odločimo, katero pot je treba ubrati, da bi krepili tiso zavezo med človekom in okoljem, ki naj bo ogledalo božje stvariteljske ljubezni. V Bogu imamo svoj izvor in k njemu smo namenjeni.

8. Bistveno v tej povezavi je, da „občutimo“ zemljo kot „naš skupni dom“ in da za njeno upravljanje v korist vseh raje izbiramo pot dialoga kakor pot enostranskih odločitev. Če je potrebno, se morejo institucionalna mesta na mednarodni ravni pomnožiti, da bi se skupno lotili vodenja tega našega „doma“. Še bolj pa gre za to, da bi v splošni zavesti zrelo prepričanje, kako

nujno potrebno je odgovorno sodelovanje. Vprašanja, ki se zarisujejo na obzorju, so zapletena, in čas priganja. Da bi se učinkovito soočili s položajem, je potrebna sporazumna usklajenost v delovanju. Področje, na katerem bi bilo zlasti potrebno okrepiti pogovor med narodi, je področje upravljanja virov energije planeta. Dvojna nujnost se v tem oziru postavlja tehnično naprednim deželam: z ene strani je potrebno na novo premisliti visoka potrošniška merila, pogojena s sedanjim razvojnim vzorcem. Z druge strani pa je treba skrbeti za ustrezne naložbe za razlikovanje virov energije in za izboljšanje porabe energije. Dežele na meji razvitosti potrebujejo energijo, a včasih pokrivajo to potrebo na račun revnih dežel, ki so zaradi svoje tudi tehnično nezadostne infrastrukture prisiljene pod ceno prodati tiste vire energije, ki se nahajajo v njihovi lasti. Včasih je postavljeno pod vprašaj celo njihova politična svoboda z oblikami protektorata ali vsaj z odvisnostmi, ki se očitno izkazujejo za ponižujoče.

(Benedikt XVI., Človeška družina, skupnost miru, Svetovni dan miru 2008)

Potrjena intuicija papeža Pavla VI.

Današnje stanje v svetu potrjuje intuicijo papeža Pavla VI., ko je pred 40 leti prvič sklical svetovni dan miru.

Decembra 1967 je papež Pavel VI. postal razlagalec želja narodov, voditeljev, mednarodnih ustanov ter političnih in družbenih gibanj, ki imajo mir za svoj ideal. Objavil je posebno sporočilo, da bi spodbudil vse ljudi dobre volje, naj po vsem svetu obhajajo „dan miru“ 1. januarja, prvi dan novega leta.

Pri tem je papež vztrajal, da ta pobuda noče biti izključno verska, katoliška, pač pa želi dobiti pristanek in sodelovanje vseh resničnih prijateljev miru. V njej naj prepoznajo svojo pobudo in naj jo izrazijo

v povsem svobodnih oblikah. Katoliška Cerkev je želela samo dati idejo in pozvati svoje vernike k prizadevanju za mir.

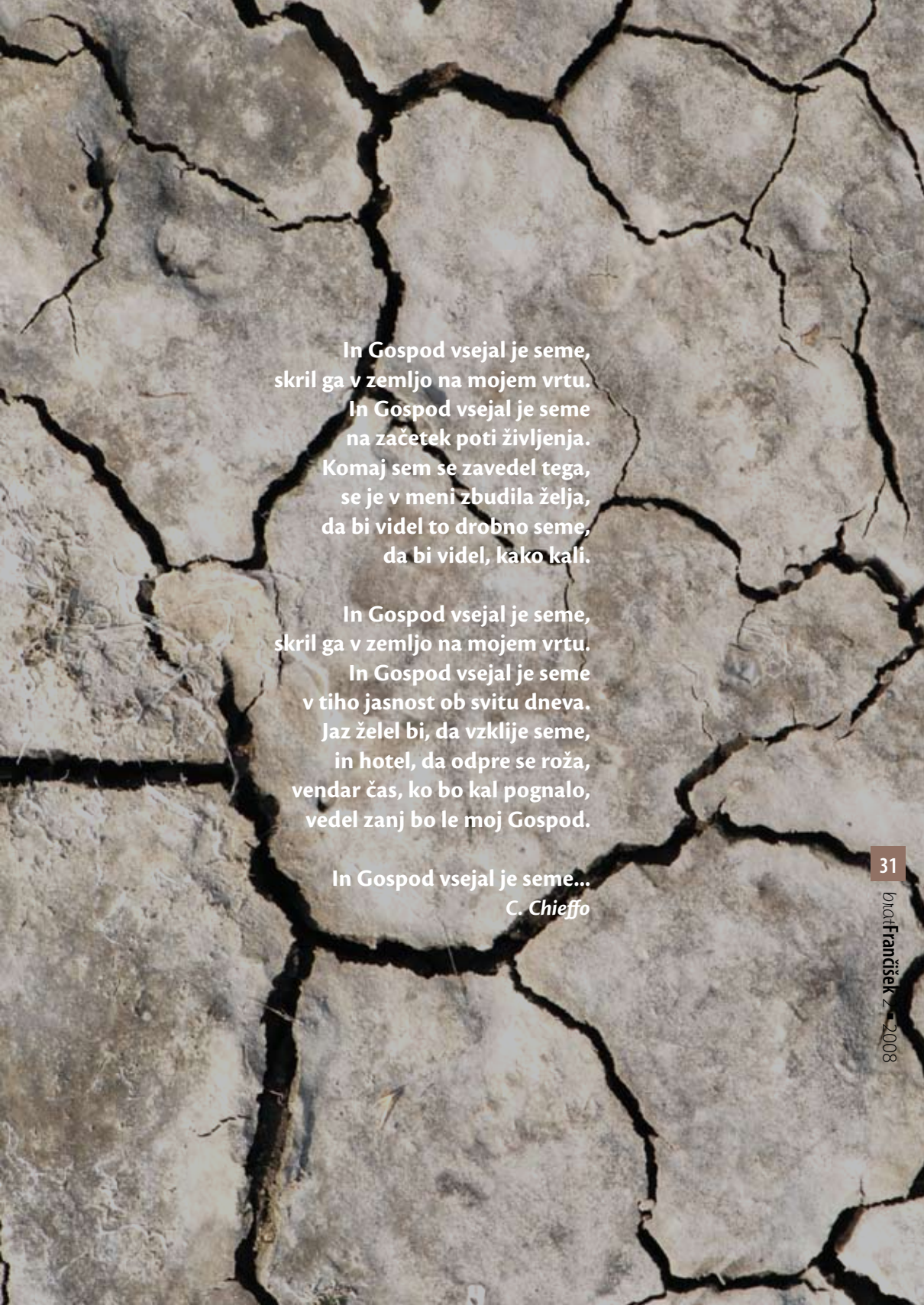
Svet je bil tedaj razdeljen. Leta 1967 so se začela bombardiranja Vietnama. Zgodila se je sedemdnevna vojna. Naslednje leto, leta 1968 smo imeli „Pražsko pomlad“ in majske nemire...

Povabilo Pavla VI. je imelo v svetu močan odmev: sprejeli so ga z velikim pričakovanjem. Odkrilo je način, kako nadaljevati duha enciklike „Mir na zemlji“ papeža Janeza XXIII., ter pastoralne konstitucije „Veselje in upanje“ II. Vatikanskega koncila.

Skozi štirideset let so papeži vsako leto za ta dan pošiljali to sporočilo. Razvijali so ga pod različnimi vidiki: od vzgoje za razorožitev in za mednarodno politiko, od duhovnosti do prava, od gospodarstva do varstva narave. Nastala je obsežna zbirka razmišljanj in nauka, povabil k dialogu, k spreobrnjenju in k odpuščanju. Vse to delo ima neizmerno vrednost pri vprašanju miru.

Svet danes žal še vedno trpi zaradi sovraštva, nasilja, terorizma in vojn. Vsak dan slišimo vesti o mrtvih. Prav zaradi tega bo vedno potrebno govoriti besede miru. Cerkev in papež bosta še naprej vztrajno dajala svoj prispevek. In kakor je dejal papež Benedikt XVI., ju pri tem podpira upanje, ki je močnejše od sovražstva in smrti.

Privedil br. Stane Zore

In Gospod vsejal je seme,
skril ga v zemljo na mojem vrtu.

In Gospod vsejal je seme
na začetek poti življenja.
Komaj sem se zavedel tega,
se je v meni zbudila želja,
da bi videl to drobno seme,
da bi videl, kako kali.

In Gospod vsejal je seme,
skril ga v zemljo na mojem vrtu.

In Gospod vsejal je seme
v tiho jasnost ob svitu dneva.
Jaz želel bi, da vzklije seme,
in hotel, da odpre se roža,
vendar čas, ko bo kal pognalo,
vedel zanj bo le moj Gospod.

In Gospod vsejal je seme...

C. Chieffo

Posebni poročevalec v Združenih narodih

Združeni narodi so imenovali posebnega poročevalca, da bi se zoperstavili sodobnim oblikam suženjstva. Do imenovanja je prišlo po zaslugi skupnega sodelovanja Franciscans International in Anti Slavery International. Leta 2002 je bil br. Joseph Legonou OFM prvi frančiškan, ki je javno spregovoril v Združenih narodih o sodobnih oblikah suženjstva, ki so v Zahodni Afriki in zlasti v Togu. 28. septembra 2007 je Svet za človekove pravice imenoval za dobo treh let posebnega poročevalca o sodobnih oblikah suženjstva. To je prvi posebni ukrep, ki ga je Svet sprejel od svoje ustanovitve leta 2006. To imenovanje predstavlja kronanje dejavnosti zadnjih dvanajstih mesecev Franciscans International, ki so skupaj z Anti Slavery International predlagali in zahtevali uresničitev tega postopka.

Resolucijo, ki je bila sprejeta enoglasno, je predložila Velika Britanija ob podpori drugih petdesetih držav. Besedilo resolucije priznava, da sodobne oblike suženjstva predstavljajo globalni problem, ki zadeva vse celine in večji del narodov po svetu. Resolucija izraža tudi globoko zaskrbljenost, ki se rojeva iz zavesti, da število ljudi, ki danes živijo v suženjskih razmerah, ob najnižji možni oceni dosega 12 milijonov in hitro narašča.

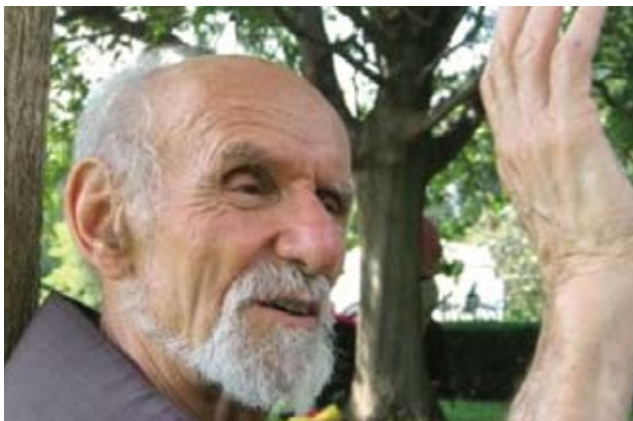
Posebni poročevalec bo preiskal vse sodobne oblike suženjstva in ravnanje, ki je podobno suženjstvu, in pripravil poročilo za Svet za človekove pravice. Pospševal bo učinkovito uveljavljanje mednarodno pomembnih načel in standardov, ki so usmerjeni v odpravo suženjstva. Imel bo tudi oblast zahtevati, dobiti in izmenjati vse informacije o sodobnih oblikah suženjstva in z ustreznimi ukrepi odgovoriti na dokazana kršenja človekovih pravic z namenom, da bi zavarovali pravice žrtev suženjstva in da bi preprečili kršitve. Za odpravo oblik suženjstva povsod, kjer do njega pride, bo poročevalec lahko priporočil aktivnosti, ki se jih je treba lotiti, in sprejel ukrepe, ki jih bo treba uresničiti na vseh ravneh: mednarodni, narodni in regionalni. Lahko bo tudi priporočil sredstva, ki se bodo spoprijela z vzroki in posledicami sodobnih oblik suženjstva.

Alessandra Aula, mednarodna koordinatorka odseka za zagovorništvo pri Franciscans International, je ob tej priložnosti povedala, da je »nastop br. Josepha, ki so mu sledili nastopi mnogih drugih Frančiškovihi bratov in sester, ki so sodelovali na njihovih tečajih o sodobnih oblikah suženjstva, skupaj z nenehnim prizadevanjem zagovorništva Franciscans International, obrodil sadove: odslej bodo sodobne oblike suženjstva dobile pozornost, vidnost in prednost, ki jih zaslužijo znotraj sistema za človekove pravice v ZN. Dovčerajsnja praznina je bila s tem ustrezno zapolnjena«.

Prevedel br. Stane Zore

br. Jerry Zawada OFM

br. Louis Vitale OFM

Franciškana v zaporu

Br. Louis Vitale OFM in br. Jerry Zawada OFM, oba iz Združenih držav, je isti sodnik poslal v zapor skupaj s še drugimi mirnimi protestniki. Sodnik Hector Estrada je novembra 2007 za pet mesecev poslal v zapor br. Louisa in br. Steva Kallyja zaradi njunega delovanja v Gort Huachuca, kjer je sedež šole in središče tajne službe ameriške vojske; protestirala sta proti uporabi mučenja vojnih ujetnikov s strani vojske. Louisa in Steva bodo izpustili marca 2008.

Isti sodnik je 5. decembra 2007 predsedoval sodni obravnavi za pripor Jerryja Zawada in Betsy Lamb, voditeljico katoliških laikov v pokoju. Aretirali so ju 18. novembra v Fort Huachuca, medtem ko sta tudi tadva protestirala proti mučenju vojnih ujetnikov. Estrada je izjavil, da sta pri Jerryju in Betsi »begosumna in nevarna za skupnost«. Poslali so ju v zapor brez varščine do 4. februarja 2008, ko bo proti njima stekel sodni proces.

Prevedel br. Stane Zore

Tomaž Čelanski

Življenje sv. Frančiška (14)

17. poglavje

Kako je blaženi Frančišek učil brate moliti in o pokorščini ter čistosti bratov

45. Tisti čas so ga bratje prosili, naj jih nauči moliti, ker še niso poznali cerkvenega molitvenega oficija, saj so živeli v preproščini duha. Tako jim je rekel: "Kadar molite, recite: 'Oče naš ...' in: 'Klanjamo se ti, Kristus, in k vsem tvojim cerkvam, ki so po vsem svetu, in te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.' Bratje sami pa, učenci bogovdanega učitelja, so se z največjo skrbnostjo trudili, da bi se tega držali. Ne le tisto, kar jim je Frančišek govoril v brat-skem nasvetu ali očetovski zapovedi, ampak tudi če bi mogli po kakem znamenju spoznati, kaj si misli ali o čem premišlja, vse to so se trudili kar najučinkoviteje izpolniti. Sam blaženi oče jim je namreč govoril, da je prava pokorščina izpolnjevanje ne le tisto, kar je bilo povedano, ampak tudi tisto, kar je bilo samo domišljeno; ne le to, kar je bilo zaukazano, ampak tudi tisto, kar je bilo samo zaželeno. To pomeni tole: "Če podrejeni brat ne le sliši glas nadrejenega brata, ampak razume njegovo voljo, se mora takoj ves zavzeti za spolnjevanje pokorščine in storiti, kar je po kakem znamenju spoznal, da hoče." Zato so se k vsakem kraju, kjer je bila zgrajena kaka cerkev, tudi če niso bili v njej, samo da so jo mogli kako zagledati od daleč, priklonili proti njej do tal in v priklonu obeh ljudi, telesnega in duhovnega človeka, počastili Vsemogočnega z besedami: "Klanjamo se ti, Kristus, in k vsem tvojim cerkvam ..." kakor jih je učil sveti oče. Nič manj ni vredno občudovanja, da so tudi, kjerkoli so zagledali križ ali znamenje križa, bodisi na tleh ali na steni bodisi na drevju ali na obcestnih ograjah, počeli to isto.

46. Tako jih je napolnjevala sveta preproščina, tako jih je učila nedolžnost življenja,

tako jih je obvladovala čistost srca, da sploh niso poznali dvoličnosti duha. Kakor je bila v njih ena vera, tako je bil tudi en duh v njih, ena volja, ena ljubezen, vedno soglasje duha, sloga nravi, gojenje kreposti, sozvočje src in pobožnost v dejanjih.

Tako so se nekemu svetnemu duhovniku, ki si je zaslužil biti zelo na slabem glasu in so ga vsi imeli za vrednega prezira zaradi njegovih ogromnih pregreh, pogosto spovedovali svojih grehov. In čeprav so jih mnogi seznanjali z njegovo pokvarjenostjo, tega nikakor niso hoteli verjeti in se zato niso nehali pri njem redno spovedovati niti niso opustili do njega dolžnega spoštovanja. In ko je on ali kateri drug duhovnik nekomu izmed bratov rekel: "Pazi, brat, da ne boš hinavski," je ta brat zaradi duhovnikove besede takoj verjel, da je sam hinavec. Zato se je dan in noč žalostil, ker ga je to tako zelo bolelo. Ko so ga bratje spraševali, kaj pomeni tolikšna žalost in tako nenavadna prizadetost, jim je odgovoril: "Neki duhovnik mi je rekel tako besedo, ki mi je povzročila toliko bolečine, da morem komaj na kaj drugega misliti kot na to." Bratje so ga tolažili in spodbujali, naj ne verjame tega. On pa jim je rekel: "Kaj to govorite, bratje! Duhovnik je bil, ki mi je rekel to besedo! Ali se duhovnik lahko zlaže? Ker se torej duhovnik ne laže, moramo nujno verjeti, da je res, kar je rekel." Tako je dolgo vztrajal v svoji preprostosti, končno pa se je le pustil pomiriti od besed blaženega očeta, ki mu je razložil duhovnikove besede in njegov namen modro opravičil.

Komaj da je bil kdaj kateri od bratov tako vznemirjen v duhu, da ne bi njegov ognjevit nagovor prepodil vseh oblakov in prinesel nazaj vedrine.

18. poglavje

O ognjenem vozu in o tem, kako je blaženi Frančišek vedel za odsotne (I. del)

47. Ker so bratje živeli preprosto pred Bogom in zaupno z ljudmi, so tedaj zaslužili, da jih je razveselilo božje razodetje. Ko jih je podžigal ogenj Svetega Duha, da niso le ob predpisanih urah, ampak ob katerem koli času – zemeljske skrbi in nadležna tesnoba zaradi zaskrbljenosti so jih namreč tako malo vznemirjale – z melodijo duha in prosečim glasom prepevali očenaš, se je blaženi oče Frančišek neko noč telesno oddaljil od njih. In glej, skoraj opolnoči, ko so nekateri izmed bratov počivali, nekateri pa v tihoti predano molili, je skozi vratca hiše vstopil sijajen ognjen voz, dvakrat ali trikrat se je obrnil po prebivališču, na njem pa je bila velika krogla, ki je bila podobna soncu in je razsvetlila noč. Budni so bili vsi zaprepadeni, speči so se prestrašili in so nič manj s srcem kot s telesom začutili sijaj. Ko so se zbrali, so se začeli spraševati, kaj to pomeni. Iz moči in milosti tako svetle luči je bila drug drugemu očitna njegova vest. Končno so doumeli in spoznali, da je tolikšen blesk oddajala duša svetega očeta, ki je zaradi milosti svoje izredne čistosti in zaradi skrbi za sinove v veliki bogovdanosti zaslužila doseči blagoslov od Gospoda v tako velik dar.

48. Po očitnih znamenjih so pogosto uvideli in izkusili, da skrivnosti srca niso zakrite pred njihovim svetim očetom. O kolikokrat je, ne da bi ga poučil kdo od ljudi, ampak po razodetju Svetega Duha zvedel, kaj so delali odsotni bratje, odprl skrivnosti srca in raziskal vest! Koliko jih je opomnil v sanjah, jim ukazal, kaj morajo storiti, ali prepovedal, česa ne smejo! Kolikokrat je napovedal prihodnje težave, ki so se jim v tistem času na obrazu videle le dobrine. Tako je vnaprej vedel za konec mnogih pregreh in naznanil pri njih prihodnjo milost rešenja. Če pa je bil kdo vreden pohvale zaradi duha čistosti in preprostosti, je bil deležen tolažbe njegovega enkratnega videnja, ne da bi drugi za to vedeli. Med mnogimi primeri vam posredujem enega, ki sem ga spoznal po poročanju verodostojnih prič.

Ko je sveti Frančišek tedaj postavil brata Janeza iz Firenc za ministra bratov v provinci in je ta obhajal kapitelj bratov v tej provinci, mu je Gospod Bog z običajno naklonjenostjo odprl vrata zgovornosti in pripravil vse brate, da so ga dobrohotno in pozorno poslušali. Med brati je bil neki duhovnik na dobrem glasu in še boljši v dejanjih, po imenu Monald, čigar krepost je bila utemeljena na ponižnosti, podprta s pogosto molitvijo in varovana s ščitom potrpežljivosti. Na tem kapitlju je bil navzoč tudi brat Anton, ki mu je Gospod odprl pamet, da je razumel Sveto pismo in vsem ljudem pridigal besede o Jezusu, slajše od medu in strdi. Ko je ta goreče in pobožno pridigal bratom o besedi: "Jezus Nazarečan, judovski kralj," je omenjeni brat Monald pogledal proti vratom hiše, kjer so bili bratje zbrani in tam s telesnimi očmi zagledal blaženega Frančiška, dvignjenega v zrak z razprostrtimi rokami kakor na križu, kako blagoslavlja brate. Vsi so bili videti napolnjeni s tolažbo Svetega Duha. Kar so slišali o videnju in navzočnosti preslavnega očeta, jim je bilo dovolj verodostojno, da se je v njih zbudilo odrešenijsko veselje.

(se nadaljuje)

Prevedel br. Miran Špelič OFM

S »fičkom« v Sveto deželo

(nadaljevanje)

27. septembra 1964 - nedelja. Maševala sva kot včeraj v votlini Marijinega oznanjenja in ob isti uri. Po najini maši je prišla velika skupina Italijanov iz Milana in so imeli v votlini skupno sv. mašo po ambrozijanskem obredu. To je bilo drugič, da sem bil pri maši ambrozijanskega obreda. Prvič je bilo 4. novembra 1962 ob prvem zasedanju II. vatikanskega koncila. V čast sv. Karlu Boromejskemu in za obletnico kronanja papeža Janeza XXIII. je imel tedanji milanski nadškof kardinal Montini, sedaj papež Pavel VI., sv. mašo po ambrozijanskem obredu, ki ima mnogo skupnega s sv. mašo vzhodnega obreda glede na strukturo maše in zaporednost molitev. Obred je starejši od sedanjega rimskega. Po sv. maši in zajtrku sva obiskala

Nazaret, bazilika Gospodovega oznanjenja

Nazaret, kraj Gospodovega spočetja

še cerkev sv. Jožefa, ki po izročilu stoji nad nekdanjo Jožefovo hišo in hišo Jezusovega detinstva. Videla sva globoko pod zemljo votline, ki naj bi nekdanj služile ljudem za bivanje. Nad votlino Marijinega oznanjenja gradijo sedaj veličastno baziliko, delali so tudi danes, čeprav je nedelja. Obiskala sva shodnico, v kateri naj bi Jezus imel oni govor, zaradi katerega so ga domačini hoteli pahniti v prepad, in videla tudi od zunaj cerkev »Mensa Christi«, kjer naj bi Jezus po legendi jedel z apostoli. Povzpela sva se tudi na pobočje nad Nazaretom do salezijanske cerkve Jezusovega detinstva. Krasna in velika cerkev je dar dveh francoskih zakoncev, ki sta sorazmerno mlada umrla brez otrok. Salezijanci imajo tudi gimnazijo. Preden sva zapustila Nazaret, sva obiskala še studenec, kamor je Marija hodila po vodo. Hitro sva se vrnila v Nazaret, ker sva morala biti do 11h že v Hajfi. V Hajfo sva prišla ob 10. uri, naše ladje še ni bilo v pristanišču. Začelo se je dolgo in mučno čakanje, in to na vročem mediteranskem soncu. Čakalo naju je mnogo opravil s carino in potnimi listi ter z vkrcavanjem. Na ladjo sva se vkrcala ob 15.30, dobila sva kabino števil. 152 z dvema ležiščema v turističnem razredu. Večerjali

Nazaret, Jožefova cerkev - kripta

smo med 19. in 20. uro zelo okusno. Ker je bila že noč, smo z ladje mogli nekaj časa občudovati le lepo razsvetljena mesta in naselja med Hajfo in libanonsko mejo. Zaradi čakanja na vkrcanje na ladjo sva morala v

Acca - zaznamek o poboju klaris

Hajfi opustiti obisk Karmela in karmeličanskega samostana, pa tudi mesto Ako, znano in mogočno trdnjavo iz časa križarjev.

Tako se je najino romanje in potovanje po Bližnjem vzhodu in po Sveti deželi srečno končalo. Hvala Bogu in Mariji. Bog daj, da bi to romanje obema bilo v posvečenje!

Že zvečer sva se na ladji prijavila za pol-dnevni izlet po otoku Cipru. Vsak je plačal 5 dolarjev.

28. september 1964 - ponedeljek.

Zelo dobro sva prespala noč vse do 6. ure zjutraj. Ko sva se prebudila, se je ladja Hermes, tako se je naša ladja imenovala, že bližala ciprski obali in mestu Famagusti. In prvo, kar sem na obali videl, so bili vojaki

Združenih narodov, ki v starem in močno utrjenem delu Famaguste stražijo turško manjšino. Turki so tu res kot v zaporu. Bližati se temu delu mesta je smrtno nevarno. Za mogočnim obzidjem smo videli ostanke nekdanje katedrale sv. Nikolaja v gotškem slogu, zelo podobne stolnici v Reimsu. Turki, muslimani, so to stavbo spremenili v mošejo, tako se vidi poleg nekdanjega stolpa katedrale minaret mošeje. Kamne teh stavb so leta 1821 uporabili kot gradbeni material za Sueški prekop.

Ob 7.30 smo zapustili ladjo in se z avtobusom, bilo nas je okoli 40, odpeljali skozi Famagusto v Salomis in si tu ogledali znamenit izkopen vodnjak, gimnazijo, igrišče, kopališče (parna kopel) in kopeli s hladno vodo ter gledališče. Od tam smo se čez veliko ravnino, ki pa je bila sedaj pusta in od sonca ožgana, odpeljali proti glavnemu mestu Nikoziji. Spotoma smo videli vojake OZN, ki stražijo turška naselja, in tudi žične

Modre "baretke"

pregrade na mnogih mestih s policijsko kontrolo. V Nikoziji smo se najprej ustavili pred nedavno zgrajeno škofijsko palačo nadškofa Makariosa. Palača je zidana v staro-bizantinskem slogu. Videli smo tudi mater in sestro nadškofa Makariosa, ki sta ravno tedaj zapuščali palačo. Obe sta bili preprosto oblečeni v črno. Nato smo si ogledali nadvse zanimiv mestni muzej, enega najbogatejših po paleontoloških najdbah in zbirkah. Več dragocenih eksponatov so umaknili ali zavarovali, ker so baje Turki zagrozili, da bodo prihodnjč

Nikozija, škofijska palača nadškofa Makariosa bombardirali Nikozijo. Posebno zanimiv je sarkofag iz dobe prvih stoletij krščanstva. Na sarkofagu je upodobljen boj med Kristusom, njegovimi učenci in poganstvom. Kristus trga grozdje, od katerega smejo jesti le njegovi zvesti. Za kosilo smo imeli s seboj suho hrano. Da dokaževa, da sva bila res v prestolnici nemirnega Cipra, sva z dr. Rozmanom napisala vsak tri razglednice. Iz Nikozije smo se odpeljali ob 12.15 proti pristanišču Limasol, ki je drugo največje pristanišče na Cipru. Tu nas je že čakala naša ladja, na katero smo se vkrcali ob 14.15 in ob 14.30 odpluli proti otoku Rodos. Bilo je vetrovno vreme in ni bilo mogoče dalj časa zdržati na zgornji palubi, kjer naj bi predvajali ob 21.00 film, pa zaradi močnega vetra ni bilo nič.

29. september 1964 - torek. Zelo dobro sva spala do 7. ure. Po zajtrku sva čakala na prihod na otok Rodos. Prijavila sva se za kratko dvourno ekskurzijo po otoku Rodos. To je največji grški otok v Dodekanesu in tudi najlepši. Ima čudovite nasade južnega sadja in paradižnikov, pa tudi luksuzne hotele s krasno peščeno plažo. Vozili smo se s krasnim avtobusom Mercedes. Vodič nam je v angleščini in francoščini razlagal znamenitosti krajev,

skozi katere smo se vozili, in zgodovino otoka, ki je spet grški od leta 1947. Obiskali smo dolino metuljev, ki so vsi enaki in imajo črno-rdeča krila ter na njih dvakrat rimsko številko IV: imenujejo se metulji »quadragenii« Zadržujejo se v tisočih v tej prelepi dolinici, polni zelenja in vode. Občudoval sem tako na Cipru kot na Rodosu čudovite vrtné nasade ob hišah in po parkih. Ob vr-

metulj »quadragenii«

nitvi smo obiskali še akropolo mesta Rodos, od koder je krasen razgled na stari in novi del mesta. Ob 12.30 smo se vrnili na ladjo, ki je takoj odplula proti Pireju. Za izlet sva plačala približno 3 dolarje. Potnikov na ladji Hermes, ki plove do Benetk, je mnogo. Večinoma so mladi ljudje. Postrežba je odlična in družba dostojna.

Atene

30. september 1964 - sredo. Prebudila sva se, ko je ladja že plula v atensko pristanišče Pirej. Atene in Pirej so sedaj že eno mesto. Po opravljenih formalnostih s potnimi listi in carino je dr. Rozman sedel v taksi z naročilom, naj ga pelje v Kifisijo, predmestje Aten, ki je od Pireja oddaljeno pribl. 30 km, jaz pa sem s fičkom vozil za taksijem. Okoli 8h smo našli Kifisijo in tam plačali 5 dolarjev za takse. Dr. Rozman ima v Kifisiji znanje. Njegova faranka, 18-letna Marija Kolar, je pri svoji teti Mariji Karapopasi. Kifisija, Kipro 15. Ta gospa se je že priletna poročila z Amerikancem, ki ima le eno hčerko, in sedaj se že hčerkinini vnuki ženijo. Gospod je Grk in pravoslavne vere, tudi gospa Marija je prestopila v pravoslavje. Oba imata ameriško pokojnino ter lepo hišo in posestvo v Kifisiji. Nečakinjo Marijo iz Kranja sta vzela k sebi, da jo posvojita in jima bo opora na stara leta. Bati pa se je, da jo bo stric silil v pravoslavje, ker je stric zagrizen pravoslavac. Tu je g. Rozmana čakal denar. Bil je že skrajni čas, ker sva bila že skoraj brez dinarja. Sedaj sva si pa spet opomogla in bo do Rima. Bila sva ljubeznivo sprejeta in pogoščena, nato sta pa stric in Marija šla z nama v Pirej, kjer je dr. Rozman dobil vizo za Italijo, zamenjal ček in kupil vozovnico za trajekt iz Patrasa do Brindisija v Italiji. Plačal je za vse skupaj nekaj več kot 50 dolarjev. Dames sva zapravila za vse skupaj pribl. 80 dolarjev. Nazaj grede iz Pireja smo si ogledali atensko znamenito Akropolo, arheološki muzej in areopag, na katerem je imel apostol Pavel pridigo. Domov v Kifisijo smo se vrnili okoli 14h. Gospa Marija nam je zelo dobro postregla - grška kuhinja: v sredo in petek brez mesa, vse na olju, ribe in zelenjava ter zdravilno vino, kateremu je primešana smola. Malo pred 15. uro sva se od gostoljubne hiše poslovila in se skozi velike Atene, Pirej napotila skozi Korint (videla sva znameniti Korintski prekop) in skozi Pavlov Korint

nadaljevala pot do Patrasa, ki je od Aten oddaljen 221 km. Patras je znamenit po dogodkih zadnjih tednov. Po 500 letih so dobili nazaj glavo apostola Andreja, ki je bila zadnja stoletja v Rimu. Tu v Patrasu sva se ob 20. uri vkrcala na trajekt Egnatija: to je moderna grška ladja, nima kabin, pač pa sedeže kot v I. razredu brzovlaka. Morda se bo dalo tudi kaj spati.

Grčija je lepa dežela, mnogo zelenja, rož, južnega sadja, ima lepe ceste in zlasti Amerikanci prinesejo v času turistične sezone mnogo denarja. Nekateri imajo kar stalno najeta stanovanja. Z novim kraljem Konstantinom, ki se je zadnje tedne poročil z dansko princeso v velikem blišču in sijaju ter ob udeležbi mnogoštevilnih dostojanstvenikov, so Grki zelo zadovoljni in ga imajo radi, celo rajši kot pokojnega Pavla. Niso pa zadovoljni s Papandrejem, predsednikom vlade, ker je komunistično usmerjen.

gora Atos

1. oktober 1964 - četrtek. Spala sva vso noč več ali manj, pa sva se zjutraj zbudila zelo utrujena, ker spati sede nisva navajena. Potovanje je bilo lepo. Sredozemsko sonce nama je vtisnilo svoj pečat; škoda, da se nisva mogla v bazenu kopati, ker nisva imela pri sebi kopalk. Potnikov je bilo mnogo, postrežba opoldne v ladijski restavraciji je bila prvorazredna, pribl. 2 dolarja za vsakega. Na palubi sva srečala tudi dva

otok Krf

Jugoslovana, Srba v begunstvu. Eden živi v Baden Badnu in je bil kot veliki dobrotnik samostana Hilandar na sveti gori Atos v Grčiji povabljen na obisk tega samostana in se je vračal čez Italijo domov. Ustavili smo se na otoku Krfu, kjer je na bližnjem otoku pokopanih mnogo Jugoslovanov iz I. svetovne vojne. V Brindisi smo prišli ob 17.30. Formalnosti na carini so bile opravljene v eni minuti in sva lahko takoj nadaljevala pot do mesta Bari, kamor sva prišla okoli 19.30. Ustavila sva se v hotelu »Albergo Nazionale« in najela prenočišče. Nato sva šla na pošto, od koder sem poslal dva telegrama: enega mami v Ljubljano, naj bo v soboto zvečer v Rimu, in drugega dr. Pogačniku, ki je bil na zasedanju koncila v Rimu, da bova v četrtek zvečer v Rimu.

2. oktober 1964 - petek. Sinoči sva se skopala in oba odlično spala. Maševala sva v baziliki sv. Nikolaja v Bariju. Jaz sem maševal pred grobom tega velikega škofa

Bari

in svetnika. Mežnar, ki mi je ministriral, je bil zelo »lačen«, ker je polovico besed pri pristopnih molitvah »pojedel«. Zajtrkovala sva v bližnjem baru, nato poravnala račun v hotelu 7200 lir!!!, ne da bi karkoli zaužila v hotelu. Samo za prenočišče: soba z dvema posteljama in kopalnico. Poslovala sva se od Barija in odhitela proti Rimu: Peruggio, Benevento, Caserta, avtocesta Napoli-Rim. Za cestnino sva plačala 1 dolar in bila ob 18. uri v Rimu. Hvala Bogu! Hrano bova imela pri sestrah dorotejkah skupaj z našimi ordinariji, ki so na zasedanju koncila, spala

Vatikan

bova pri msgr. Slavku Bavdažu. Pri sestrah dorotejkah sva srečala našega izseljeniškega duhovnika za Anglijo, Ignacija Kunstlja, ki je odličen človek in duhovnik. Sedaj pa čakam svojo mamo, da pride v Rim. ■

Franc Vrhunc

Srečanje ob Mariji na Brezjah

Jeruzalemski romarji treh skupin: (2007) lanske julijske, oktobrske in novoletne skupine, so se na Svečnico (in obenem pustno soboto) zbrali k zahvalnemu srečanju pri Mariji Pomagaj. Dve udeleženki, dve romarici, Lilijana in Alenka, sta vsaka po svoje doživljali prijazno prijateljevanje.

Želja mnogih svetodeželskih romarjev je »meso« postala. Iz vse Slovenije smo priromali v naše narodno Marijino svetišče na Brezjah na svečnico, 2.2.2008. Praznična sobota je bila na zunaj žalostna in deževno turobna, ampak samo na zunaj, v srcih je sijalo sonce in sreča, ki jo pogojuje hrepenenje po srečanju z božjo Materjo in seveda z dragimi ljudmi. Pri sv. maši, ki so jo darovali romarji p. Peter, g. Lojze in g. zlatomašnik Rudi, nas je p. Peter pri pridigi slikovito predstavil v svete kraje, ki smo jih pred kratkim obiskali. Kako drugače se človek počuti ob branju in razlagi božje besede, če ima za sabo osebno doživetje Svete dežele. Sledila

je predstavitev misijskih poti sv. Pavla, ki jo DPSD pripravlja za letošnje leto. P. Peter nas je v sebi lastnem slogu navduševal za romanje. Med slikovito predstavitevjo mi je prišla na misel asociacija prav na sv. Pavla, s skoraj takšnim žarom, kot je on oznanjal evangelij poganom, nam je sv. Pavla skušal predstaviti p. Peter.

Besede v pridigi, da naj se trudimo v vsakem človeku videti in prepoznati Jezusa, smo na mestu samem začeli uresničevati na družabnem srečanju, ki je sledilo. V gostilni Trebušnik v Žirovnici so se potrudili za dobro hrano in pijačo, 63 romarjev pa za sproščeno in dobro razpoloženje, polno smeha in dobre volje, saj nam je znano, da Bog ljubi veselega darovalca. Druženje z novimi, sedaj že s starimi, prijatelji je vse prehitro minilo in vsaj tisti najbolj oddaljeni iz Koroške, smo se morali posloviti. Ob vsem bogatem dogajanju smo pozabili voščiti p. Petru k prazniku posvečenega življenja, ki je bil prav na dan našega srečanja in sedaj popravljam krivico, torej, vse dobro pater.

Ob koncu vsem želim, da nam Jezus, ki smo ga tako osebno doživeli v Sv. deželi razsvetli naš vsakdan in naj nas blagoslovi tudi v prihajajočem letu.

Lilijana

Na praznik Jezusovega darovanja v Templju, ki je letos sovpadal tudi s pustno soboto, smo se ponovno srečali Svetodežel-ski romarji lanskih treh odprav.

Pri Mariji Pomagaj na Brezjah smo imeli najprej sv. mašo, po njej pa v »zgornji sobi« nad baziliko predstavitev Pavlovih poti, ker je letos njegovo leto, druženje pa nadaljevali ob kosilu v bližnjem gostišču.

Rokovanj, veselja ob ponovnem snidenju in čebljanj eden z drugim, ni bilo ne konca, ne kraja. Sleherni, s katerim sem govorila, je dejal, da se počuti, kot bi se med seboj poznali že od nekdaj, da se romanja spomni vsak dan odkar smo se vrnili nazaj domov in da je današnje srečanje čakal z velikim pričakovanjem.

Pater Peter je med kosilom obhobil vse in v svojem slogu reklamiral naslednja romanja in ponudbo »njegovega« društva in simpatično konkretno namigoval naj se obstoječa ekipa ponovno kam skupaj odpravi.

Dnevu primerno smo bili deležni tudi posebnega obiska. Dve simpatični miški

sta nas razveselili in razigrali, tako da smo skupaj celo zaplesali »kačo«.

Vsega lepega je enkrat konec - tudi naše-ga srečanja je bilo. Z radostjo v srcih, toplim nasmehom na obrazih in z zavedanjem, da »kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi«, smo odšli vsak po svoje. A stkane vezi se bodo pletle še naprej.

decembrska romarka Alenka ERZAR

Muzikal Rebeka na Dunaju

Obisk glasbenih predstav je postala že stalnica *Društva prijateljev Svete dežele*. Včasih se nas zbere več, drugič spet malo manj, med potjo pa se običajno ustavimo še v kakšnem romarskem kraju in se priporočimo Mariji, da bi nas še naprej srečno vodila po naših poteh in nas povezovala v prijateljstvu in ljubezni do Svete dežele.

Tudi tokrat naj bi obiskali svetišče Maria Zell in si potem še ogledali muzikal REBEKA na Dunaju, a se je prvotni načrt malo spremenil.

V petek zjutraj (13. aprila) smo se v lepem sončnem jutru odpeljali v Nazarje. Tam so se nam pridružili učitelji frančiškanske katoliške šole iz Akona v Sveti deželi. Pater Peter jim je pripravil izlet po Sloveniji, na Dunaj in v Benetke. To so bili arabski Izraelci, v glavnem katoličani, pa tudi trije muslimani in še grški pravoslavni. Ogledali so si že nekaj zanimivih krajev.

Iskreno rečeno nisem imela nobene posebne predstave o Arabcih v Izraelu. Moji spomini na Sveto deželo so bili bolj povezani z Jezusovim bivanjem in delovanjem, morda še z velikimi nasprotji med Palestinci in Izraelci, s prebivalci te dežele, pa se nisem posebej ukvarjala.

Tako smo na poti na Dunaj spoznavali tudi arabski svet Izraela. Bili smo kar razočarani, saj nismo mogli razviti nobenega pravega dialoga. Bili so si samozadostni in nobena stvar jih ni prav posebno zanimala. Naša lepa deželica Slovenija jih je pustila hladne, kar ob njihovi bolj puščavski deželi, sploh ne moreš razumeti. Običajno nas je pater Peter med potjo pripravil na predstavo, tokrat pa ni prišel do besede,

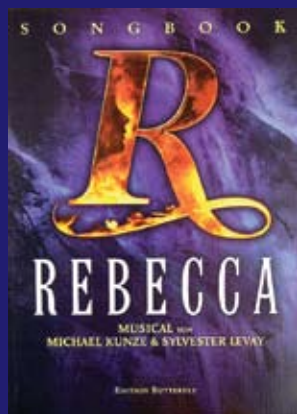
ker je bil arabski živ žav le premočan. Pa se nismo jezili, ker smo tako spoznali še neki drugi svet in vsaka izkušnja nas po svoje obogati.

Naj se raje povrnem k naši predstavi. Stanovali smo v hotelu IBIS, prav blizu gledališča RAIMUND, kjer predvajajo v glavnem moderne glasbene predstave. Ze med potjo sem razmišljala, kako bodo uprizorili ta muzikal, saj je scensko zelo zahteven. Toda naša pričakovanja so bila presežena. Lahko rečem, da se je Dunaj tokrat enakovredno kosal z Londonom, ki je poznan po svojih muzikalih.

Še nekaj o sami predstavi: Rebeka je zgodba angleške prijateljice Daphne de Maurier, pravzaprav kriminalka, čeprav ni nikjer trupla. Vse se začne na francoski obali, ko bogati Anglež sreča neizkušeno, revno, a bistro dekle - družabnico starejše opravljive bogatašnje. Mlado dekle privoli v nenavadno snubitev starejšega Angleža, da bi se tako rešila zoprne gospodarice in odhoda v Ameriko.

Zakonski par se vrne v Anglijo, kjer pa mlado ženo čakajo številna presenečenja. Predseneti jo prekrasen dvorec, a na drugi strani neprijazen sprejem uslužbencev, posebno še hišne gospodinje. V hiši vlada namreč duh pred letom umrle gospodinje Rebeke in proti njej se mora mlada graščakinja boriti sama, saj se ji počasi odtuja tudi soprog.

Vse bi bilo lažje, če bi vedela, kdo je bila Rebeka, a tega ji nihče ne pove in celo soprog se čedalje bolj zapira vase. Zgodba se razplete šele tedaj, ko slučajno odkrijejo Rebekino truplo v potopljeni ladji, čeprav je graščak že pred letom identificiral neko žensko, kot svojo ženo. Šele ko je obtožen umora, njegova mlada žena izve vso zgodbo njegovega tragičnega zakona z Rebeko. To je bila pokvarjena, egoistična ženska, ki pa je znala manipulirati z ljudmi in jih je imela v oblasti. Njen mož je kmalu po poroki spoznal kakšno pokvarjenko je poročil. Stalno ga je izzivala in v nekem takem prepiru jo je udaril, da je nesrečno padla in se ubila. Ob kasnejšem sojenju je bil oproščen, ker ni bilo nobenih pravih dokazov za umor. Razočarana gospodinja je grad zažgala, mladi par pa je zapustil Anglijo.

Bistvo zgodbe je borba dobrega in zla, poštenosti in pokvarjenosti. Tako, kot je v tej zgodbi mlada žena s svojo dobrotljivostjo, poštenjem in odpuščanjem premagala vse zlobne sile, upam, da bomo tudi mi znali usposobiti vse svoje pozitivne sile in bomo v tem smislu tudi delovali v naših življenjskih sredinah.

Naj se ob koncu še enkrat povrnem k sami predstavi. Glasba je bila prečudovita, hitra menjava nam je pričarala vse kraje dogajanja, vse je bilo tako čudovito, enkratno.

Res smo hvaležni patru Petru, da nas je popeljal v ta prečudoviti svet glasbe. Želimo si še več takih srečanj, druženj in doživetij.

Magdalena Urbas

Prijateljsko pismo naših dveh članov

Čas hitro teče, s tem pa se neopazno nagajajo v življenju križi in z njimi tudi težave. Že po 6-ih mesecih življenja, me je bolezen s posledicami zaznamovala za vse življenje. Z veliko volje sem si poskušal življenje čim bolj normalizirati, kar mi je do določene mere tudi uspevalo, toda noge so me vedno opominjale, da so moje želje velikokrat »prevelike«. Zelo sem si želel, da bi večkrat poromal z DPSD, vendar zlasti zadnjih 10 let ni šlo. Vedno, ko sva z ženo prejela vašo pošto, sva je bila najprej vesela, kmalu pa

sem se »postavil na trdna tla«, da naju ne bo zraven. Žena namreč sama ni hotela iti na romanja ali druženja, tako da sva bila z ženo bolj neaktivna podporni člana društva.

Skupaj se zahvaljujema iskreno za vse trenutke, ki smo jih pred časom prebili skupaj, zadnja leta pa tudi za vsa vabila na razna romanja in druženja. Za prihodnja leta pa vam vsem skupaj želiva še obilo srečanj in romanj po domovini in po svetu. Bog pa naj vam podeli obilo božjega blagoslova.

Ker sva pred mnogimi leti pričela v društvu sodelovati s p. Petrom Lavrihom, naj tudi ob tej priliki slovesno končava tudi prav z njim in se mu zahvaljujema za vse, česar sva bila z njegove strani deležna pri njegovem delu!

S spoštovanjem

Franč in Marija Grad

Darovi za šole

Darovi za šole v Sveti deželi, ki ste jih posredovali na Komisariat za Sveto deželo do 1.2.2008:

200 € - Martinčič Renata, Poljšak Alenka, Uran Alojz;

130 € - ŽU Marija Snežna;

100 € - Beravs Miha, Brence Martina, Burja Ignac, Culjkar Anton, družina Godina, Filipič Venčeslav, Grdadolnik Marija, Kokalj-Limbek Breda, Križnič Marija, Peklaj Marjan, Urbas Magda, Varl Marija Magdalena, Vesenschegg Hedvika, Vreček Marija, Žabjek Marija;

70 € - Demšar Emilija, Prejac Alojzija, Rosa Marija;

68 € - Travnik Antonija;

67,6 € - Cirnski Štefka, Lesjak Franc, Podgornik Angela, Skerbinek Julijana, Zupančič Irena, Žura Rozka

50 € - Babnik Lojze, Baričič Boštjan, Beravs Vlasta, Bešter, Car Marija, Černigoj Slavko, Drev Emil, Furlan Vid, Fužir Karolina, Hribar Anton, Jagodic Borislav, Kogoj Magdalena, Kostrevc Terezija, Kous, Krivec Nada, Kukar Rozalija, Lenasi Ivan, Lesnik Marija, Merše Vida, Miklavčič Ljudmila, Mohorič Janez, Muha Cveta, Munda Alojzija, Obretan Jože, Pečaver Marija, Peterlin Ivana, Pleško Peter, Robek Ana in Janez, Saksida Irena, Sever Alojz, Šolske sestre Notre Dame, Šurc Matjaž, Trontelj Tatjana, Vidmar Jožef, Žveglič Marija;

40 € - Barba Jana, Bertok Alenka, Bregar Peter, Butala Janez, Dolenc Ana, Dovc Maks, Fortuna Frančiška Marija, Hren Bogomir, Končan Iva,

Kregar Breda, Kunstek M., Menart Tomaž, Mrzel Slavka, Pergar Marija, Pretkovič Štefan, Prevodnik Leopold, Tršinar Rudolf, Velkavrh Julijana;

36 € - Tonejec Ana;

35 € - Šteblaj Janez;

30 € - Ačanski Vukašin, Bevc Drago, Bizjak Aleksandra, Bone Pavla, Geržina Katarina, Grdadolnik Ivanka, Grdadolnik Ivanka, Gregorič Marija, Hribar Franc, Kordiš Antonija, Koren Jožica Adela, Kostanjšek Alojz, Kranjec Andrej, Kregar Marija Magdalena, Kuhar Cvetka, Kurbus Ivan, Muri Anica, NN - s.p., Petelin Ksenija, Pfeifer Marija, Plavc, Rupnik Jože, Simčič Pavla, Wojcicki Majda, ŽU Velika Dolina;

25 € - Bizjak Stanko, Copič Ivana, Hanžič Ivana, Rupnik Ferdinand, Savinek Polona, Srovin Rozalija, Valič Cvetko, Voglar Ivanka;

20 € - Bebar, Benda Marija, Benedik Stane, Beravs Franc, Beričič Jožefa, Bernik Ivana, Bizjak M., Blaško Marija, Bobnar Majda, Boh Marica, Bonutti Kamila, Breclj Jože, Brecl Franc, Brelih Zala, Bresar Francka, Cotič Marija, Cuderman Angela, Česnik Albina, Debeljak Marija, Dom sester, Drnovšek Marija, Egart Julijana, Erjavec Francka, Ferlan Melita Andreja, Flandja Alberta, Furlan Boris, Glavan Jožica, Goljevšček Zdravko, Gostič Velenka, Gregorič Milena, Grošelj Ivanka, Groznik Stanislav, Heric Janez, Hočevan Franc, Horvat Ernest, Ivančič Andrej, Jarm Marija, Jeranko Marijana, Jereb Franc, Karasič Katarina, Karmeličanke, Kastelic Jože, Kastelinič Milica, Kepe Ludvik, Klanjšek Andrej, Klemenčič Julija, Knavs Vincencij, Kocjan Ivica, Kolar Marko, Kolenc Franc, Konjc Silva, Korenčan Minka, Krajnik Marija, Kraner Marjeta, Kravcar Anica, Kržišnik Katarina, Kuclar Ivana, Kukuruzovič Valči, Kunc Jože, Kušević Ivica, Lasič Ivan, Lenassi Marjana, Lordani Franc, Luzar Franc, Maček Tadej, Magajna Ljudmila, Mah Martin, Malalan Nika, Malnar,

Malovrh Cigal Teja, Mandelc Romana, Manjše sestre Sv.Frančiška, Marinčič Ivan, Mikelj Jože, Mirt Marija, Modic Silva, Možina, Mrak Janez, Mrzel Marjeta, Nodrijan, Novak Mirko, Oblak Rosina Anka, Obranovič Draga, Ogrič Ksenija, Orožen Martina, Ovčar Marija, Ovnik Lojzka, Perhaj Albina, Petančič, Pevec Stanjko Katarina, Pfeifer Albina, Pirih Srečko, Plaznik Leopold, Požar Stana, Praprotnik, Primožič Ludvik, Prošek Andrej, Pucelj Marija, Pucko Ivan, Repolusk Silva, Resnik Pavel, Rigler Ana, Rom Zinka, Salezijanci - Ig, Secen Zofija, Seme Damijana, Senekovič Janez, Simončič Jožefa, Skomina Marija, Slajpah Peter, Stabuc Erika, Stanič Erika, Stibilj Marija, Strah Zalka, Strašek Albina, Stražar Marjan, Suhadolnik Blaž, Škorjanc Ana, Šporer Fanika, Šramel Vilhar Jasna, Šteblaj Matilda, Štolvar Božidar, Švab Anica, Švalj Karolina, Švara Zorka, Tavčar Marija, Tičar Andreja, Turk Frančiška, Vidmar Silvan, Virant Jože, Virk Cirila, Vrčec Jožef, Vrhunc Franc, Zajc Ivan, Zalar Klemen, Zarnik Frančiška, Zavšek Pavlina, Zdešar Ana, Zidan Lea, Zupančič Janez, Žakelj Jožefa, Žnidarič Alojzija, Žvanut Marija;

17,5 € - Potočnik Terezija;

16,8 € - Funtek Jože;

15 € - Avbelj Ana, Božič Ana, Breznikar Anica, Druzovec Jožefa, Gorenc Venčeslav, Grošelj Jožef, Jagodic Marija, Karner Gabrijel, Kavčič Marjan, Kotar Slavko, Kovačič Zofija, Lapajne Olga, Leskovec Polona, Levec Brigita, Novak Meta, Ovičaj Antonija, Pavlica Otilija, Pungartnik, Roblek Barbara, Rovšek Tomaž, Rupnik Drago Marija, Selič Ivan, Štih Marija, Trampuš Marjeta, Videnšek Ana, Vidic Zofka, Vreček Nežka, Železnik Ivanka;

14 € - Kajfež Katarina;

12,52 € - Ličen Tatjana;

10,5 € - Jaklitch Marija,

10 € - Avsec Helena, Babnik, Bojc Tomaž, Brezovar Tomaž, Brežič Anton, Car Kristina, Cerar Štefan, Cestnik Cvetka, Cojzer Blaž, Čarman Pavla, Čavlovič Dragica, Čeligoj Julka, Černigoj Marinka, Čok Tone, Čuden Marjan, Čurič Marija, Dajčman Anica, Demšar Pavla, Demšar Zdenka, Dlopt Ana, Dolenc Nada, družina Kodre, Erjavec Stana, Fatru Marija, Fideršek Karl, Fister Franc, Gerkišič Neža, Gomiršek Marko, Gorše Ana, Hribpšek Rastislav, Hrzič, Ivančič Franc, Jazbec Eva, Jelovčan Branka, Jordan Kristina, Kavčič Irena, Kavčič Terezija, Kemperle Ludvik, Klemenčič Jožko, Klemenčič Kristina, Klinc Anica, Kocina Lilijana, Kodrič Justina, Končar Marija, Korošec Karolina, Kos Neža, Košmrlj Marija, Kovač Mirko, Kovač Rozalija, Kovač Tomaž, Kozar Franc, Kozina Jožefa, Krampač Rozalija, Križan Janez, Lah Drago, Lampič Doroteja, Luršak Jožefa, Majcen Kristina, Majer Anica, Markovec Gabrijela, Maznik

Tadeja, Melink Branko, Mihelič Venčeslav, Mikuž Valentina. Mislej Frančišek, Mohorič Peter, Morel Branko, Mrak Magdalena in Franc, Mrhar Jožica, Naglost Oton, Oblonšek Marija, Ogrinec Marijan, Ozmec Alojzija, Padevski Miklavc Matilda, Pančur Ivana, Pelan Fani, Perko Franc, Perušek M., Pesjak Angela, Pinjušič Franjo, Planteu France, Pokeržnik Marjana, Polajnar Antonija, Ponikvar Danica, Potočnik Anton, Potočnik Anton, Potočnik Štefka, Požlep Marija, Premk Rotija, Prijatelj Andreja, Pučko Avgustin, Regoršek Hermina, Reljanovič Nedeljka, Salobir Cvetka, Senegačnik, Sirk Lidija, Skočir Oton, Slana Ana, Smodiš Agica, Sodja, Starc Stanislava, Sternad, Stupan Justina, Škufca Milka, Šmigoc Marija, Šuštar Antonija, Tavčar Mija, Tavčar Pavla, Trope Anton, Turek Ivanka, Urankar Janez, Vadnjal Zinka, Valenčič Ana, Vedlin Stanislav, Verbinc Stanislava, Vesel Marija, Vozel

Anton, Vozelj Frančiška, Vresak Matej, Vrtovec Pavel, Witzmann Alojz, Zalokar Ivan, Zupan Rozi, Zupančič Ivanka, Zupančič Jože, Zurej Ivan, Žagar Vera, Žnidaršič Lojzka;

7,59 € - Celar Marija;

7 € - Stiplošek Rudi, Želko Alojz;

6 € - Pirih Zdenka;

5 € - Balažič Marija, Božič Rozalija, Brumen Anica, Cebokli Ivan, Česnovar Janez, Debevc Marija, Frank Ljudmila, Gabrovšek Ana, Galičič Valentina, Golouh Alojzija, Grafenauer Darinka, Hladnik, Horvat Terezija, Jagodic Marija, Jurečič Jože, Juvan Rudolf, Kejžar Ljudmila, Kodrič Justina, Kostelac Bara, Kozman Tilčka, Križanec Vinko, Leser Marija Ana, Nahtigal Valentina, Oslaj Angela, Pečnik Anton, Penič Karolina, Perc Jože, Pleško Nada, Prijatelj Marija, Rakovž Terezija, Stiplovšek Niko, Strnad Alenka, Susman Jožefa, Svetlin Karol, Ternar Ana, Turk Francka, Vivid Marija, Zimmermann Sabina, Zoretič;

3 € - Cimperman Peter

Uredila: Tatjana

ROMANJE V LURD OB 150-LETNICI PRIKAZOVANJ

Romanje vodi goriški nadškof msgr. Dino De Antoni

*V Lurd kot romarji, da bi srečali Gospoda,
V Lurd kot sinovi, da bi srečali Marijo.
Povabilo in poklon ob 150-letnici prikazovanj -
PRIDI Z NAMI NA SLAVJE JUBILEJA!*

+Dino De Antoni, nadškof metropolit

ROMARSKI VLAK OD 14. DO 20. JULIJA 2008 - odhod iz Ljubljane.

Romanja se lahko udeležite v eni izmed naslednjih skupin (kategorij):

1. **BOLNIKI.** V to skupino spadajo bolniki, ki **POTREBUJEJO SPREMLJEVALCA**. Lahko so na bolniški postelji ali na vozičku. Na vlaku je možnost obojega. Imajo lahko svojega ali pa zanj(o) poskrbi organizator. Pri prijavi že navedete obe imeni in priimka.
2. **SPREMLJEVALCI**, kot prostovoljci. Posebej zaželeni mladi vseh »starosti«.
3. **ROMARJI IN ROMARICE**, ki ne potrebujejo spremstva.
4. **ROMARJI - DOBROTNIKI**, ki bodo ostali doma, a bi namesto sebe romanje omogočili komu drugemu, znanemu ali neznanemu, ki si sam romanja ne more plačati.

KER JE »UNITALSI« italijansko katoliško združenje prostovoljcev s posebno karizmo pomagati bolnim in zdravim na poti v Lurd, tu ne gre za romarsko agencijo, ampak za karitativno dejavnost, je prispevek za stroške obvezen za vse: romarje, spremljevalce in bolnike. Sodelavci in sodelavke so brezplačni pomočniki, ki darujejo svoj čas in svoje delo s prostovoljnimi osebnim darom. Zveza je bila ustanovljena leta 1903 in jo je potrdil papež Pij X. Tako imajo bolniki ceneje in spremljevalci prav tako. Romarji, ki ne potrebujejo spremstva, pa imajo redno ceno.

INFORMATIVNI PRISPEVEK ZA ROMANJE: cca 575€ po osebi. (Natančna cena po kategorijah bo znana po 1. marcu 2008 (otroci med 3 in 9. letom imajo popust, prav tako bolniki in spremljevalci). Plačilo je v treh obrokih: prvi je 100€ ob vpisu, ostala dva do odhoda.

V to ceno je vključeno:

- prevoz na celotni poti iz Ljubljane v Lurd in nazaj; ves transport v Lurdu.
- 2 prenočevanja na ležiščih na vlaku.
- hrana vsak dan 3x, polni penzioni na vlaku in v Lurdu
- bolniki in spremljevalci so v Lurdu nameščeni v bolnici »Salus«
- romarji so nameščeni v hotelih z namestitvijo v sobah po 2 s polnim penzionom. Za enoposteljno sobo je doplačilo.

ZELO PRIPOROČAMO, da se čim prej odločite za romanje v jubilejnem lurškem letu, kajti letos bo Lurd prenapolnjen z romarji. Zagotovite si mesto na vlaku dovolj zgodaj. Vpišite se najpozneje do 1. marca, ker po tem datumu bomo že začeli z razvrščanjem in zbiranjem dodatnih podatkov. Posredujte možnost romanja tudi bolnim v vaši okolici ali med prijatelji.

p. Peter Lavrih, ofm, CTS
tel.: 05 330 30 30; mob.: 041 66 91 34

Komisariat za Sveto deželo

Tržaška 85, 1000 Ljubljana; tel.: 01 24 44 250 ; faks: 01 24 44 253;
www.sveta-dezela.si; email: pater.peter@rkc.si; TRR SI56-0510-0801-0637-691

Znanstvena knjižnica Teološke fakultete ; 12

Človek med zarodnimi in izvornimi celicami

Tadej Strehovec OFM

Raziskave na izvornih celicah so danes ene izmed najbolj aktualnih področij znotraj t.i. regenerativne medicine. Številni raziskovalci, politiki in uporabniki vidijo v razvoju tovrstnih raziskav velike možnosti tako za zdravljenje bolezni kot tudi za ustvarjanje tkiv ter organov za potrebe transplantacij. Vendar takšne možnosti v sebi ne skrivajo samo pozitivnih obljub, temveč številne etične probleme kot npr. ustvarjanje in uničevanje človeških zarodkov in kloniranje človeka. Da se raziskovalci in uporabniki izognejo nepredvidljivim posledicam tovrstnega raziskovanja, je nujno potreben celosten pregled in ustrezen etični premislek.

ISBN 978-961-6326-63-6

Format 16x23 cm, 288 strani

Cena: 10,00 €

Zbirka Monografije FDI - 9

Relacijska zakonska terapija

Christian Gostečnik OFM

Relacijska zakonska paradigma temelji na premisi, da partnerja drug v drugem prebudita najmočnejše vzgibe privlačnosti in strastna čustva ljubezni, ki ju vodijo v zakonski odnos. Pozneje pa si prebudita tudi najstrašnejše konflikte, ki sta jih nekoč že doživljala v svojih izvirnih družinah, in to vse z nezavednim namenom, da bi se tokrat ta primarna drama razrešila. Relacijska zakonska terapija zato na tem področju postavlja nov mejnik razumevanja in drugačen pristop k terapevtski praksi, saj trdi, da zakonski konflikt prinaša novo možnost za kvalitetnejši odnos.

ISBN 978-961-6326-65-0

Format: 20 x 14 cm, trda vezava, 400 strani

Cena: 17,00 €

Kmalu izide: T. Matura: Moliti 15 dni s sv. Frančiškom
(v sodelovanju z založbo Novi svet)

Naročila na naslov:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

tel.: 01 2429312, faks: 01 2429313, e-mail: zbf@rkc.si, <http://ofm.rkc.si/zbf>